

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

En Skuespillers Kærlighed (Martinius Nielsen, DK, 1920)

Nordisk Films Kompagni

Ns 1572/a (pdf: p. 2–66)

Ns 1572/b (pdf: p. 67-103)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

Nr. 71

En Skuespiller

Kærlighedspige

~~STYLLING~~

~~~~~

En Skuespillers Drama i 4 Akter.

af

Irma Strakosch.

Personerne:

Geheimeraadinde von Windheim.

Metitta , hendes Datter.

Doctor Rudolf von Karger. Arkæolog, dennes Fætter.

Ludvig Romay , en berømt Skuespiller.

Lene Becker , en lille Skuespillerinde.

Asta von Roden .Melittas Veninde.

En sort Tjenerinde Juanna.

2 smaa Børn(En lille Dreng og en lille Pige 3å 4 Aar.

Louise
Et. L.

F. Secu. Schønd.

3.

9. 4.

4. 9.

~~Eng. Fort. Ty. Fred~~

Tid. Nutiden.

Bauepige

Brandhauch kmind.

Skuespiller

20 (dygtig)

31^a (seer og Hamlet)

34^a (Bjergner)

2 { 37^b (Fogel) (Melitta, Rudolf)

48^b (do)

Maßlinien
Reglica

in Luna
Nr. 10
Portrait of Romay (1)

- Murata (12)

Murata i 100. (16)

Lyn 48^a (m. 16)

do 54. (m. 12)

57. 13

Indledning - Billed.

Hr Pislauner
i sin Rolle som Athello -

Fk Tunge Nybo
i sin Rolle som Djævelen.

Fru Saba Sund
som Melitta.

1ste Jan. 1^a

4 Fjerdeds dags gar 17.

1. Akt

1. Dagligstue hos Fru von Windheim.

Paakl.

Pers. Rekv.

Tekst : Melitta v. Windheims 19 aarige Fødselsdag bliver fejret.

Der er et Selskab af unge Piger, der dels beundrer det højt opbyggede Fødselsdagsbord, ~~dels blader i de forskellige Mapper og Bøger.~~ Enhver har bragt en lille Forøring, en Blomst, en Vase, et Haandarbejde, og hver gang bliver Melitta, Fødselsdagsbarnet sjæleglad, og stiller Forøringen hen til de andre. Man venter endnu paa Melittas Hjertensveninde Asta von Roden. Denne kommer netop nu, en lille væver Skabningfuld af Temperament og Livslyst. Hun har endnu sin Forøring i Papiret. Nu kommer der Liv i Selskabet! den afholdte Melitta maa sætte sig i Midten ved et lille Bord. Hun bliver bunden for Øjnene med et Gazeslør, saa pakker Asta sin Pakke ud og stiller den op i en herlig Bronceramme ses et Fotografi af en ung Mand med et smukt alvorligt karakterfast Hoved. Det er Billedet af den unge, men allerede berømt Skuespiller Ludvig Romay, der spiller her ved det kongelige Teater, og for hvem hele Byen sværmer. Der høres et højt "Aa", Melitta vil have fjernet Sløret, nej, nej, endnu ikke. Asta henter Blomster fra Skaalen og bekranser Billedet. Pigebørnene ler og fniser. Melitta bliver utaalmodig - river Sløret fra Ansigtet - og ser Billedet. En hurtig Rødme stiger op i hendes Ansigt, hun folder Hænderne og ser næsten ærbødigt paa Billedet, Pigebørnene jubler af Glæde. Asta gaar hen til hende og spørger hende om hun ikke har gjort det godt. Melitta trykker hendes Hænder - Aa, denne Glæde! Hun tager Billedet og fordyber sig i Synet af det. Fru Gehejmeraadinde von Windheim,

(Sext) Ungdomsforening:
Arkivlaget Redog. r. kager
og den bestemte Skuespil
Leeding Ramay
Inddes efter mange Aars Adskillelse.

Melitta s Moder træder ind, de unge Piger skyndr sig at hilse paa hende , tager hendes Haand og kysser den, saa gaar hun hen til sin Datter og Asta, tager sin Lorgnet og betragter Romays Billede. Hun truer af Asta , fordi hun bestyrker Melitta i hendes Svermeri, saa indbyder hun alle damerne til Fødselsdagskagen i Spisestuen, hvor man ser det dækkede Bord. Alle gaar- trænger lidt paa - ogsaa Asta er borte- Melitta bliver tilbage- hun tager Billedet som eh Hellig - dom, kysser det stjaalent og ~~stiller det paa Etageren blandt de andre~~ ~~Sager- for at hun kan have det hemmeligt for sig selv~~ saa iler hun efter de andre.

2. En elegant Restaurant.

Paakl.

Pers. Rekv.

Siddv
Efter teatertid kommer mange fornemme Gæster for at spise til Aften. Ved et Bord sidder den unge Arkæolog Rudolf von Karge og læser i Avisen. Da lokalet er helt fuldt træder den berømte Skuespiller Ludvig Romay ind, i elegant Frakke , alle ser beyndrende efter ham, han søger efter en Plads. Damerne strækker Hals, Tjeneren iler til, Aa der sidder kun en Herre- de gør Plads for at Ludvig kan gaa derhen ,han løfter paa Hatten for den fremmede Herre med Avisen , denne ser op- de ser paa hinanden- fra hver af dem lyder et Glædesudbrud.

" Rudolf"!

" Ludvig "!

og de falder i hinandens Arme. Det velopdragne Publikum tager diskret Del i Gensynet mellem Skuespilleren. Man sætter sig og nu gaar det løs med at fortælle . Rudolf begynder :

... Og saa fik jeg Belønningen af et Pat Tusinde Kr. til en Stude

rejse til Syden. Jeg havde den Lykke at gøre nogle herlige Fund af endnu velholdte Kunstskatte, som jeg taknemmelig vil overgive til det kongelige Akademi, hvad der maaske vil indbringe mig Professor-titlen- og du min gamle Ven?"

"Jeg? Se paa mig, har du endnu aldrig set et Billede af den berømte Skuespiller Ludvig Romay? Ja. det er mig! Du ved jeg var en meget flot Student, da døde min Faer- han var i ethvert Tilfælde af gammel Adel- men efterlod sig intet. Hvad skulde jeg gøre? Teatret lokkede mig- jeg havde Gudskelov Talent, virkelig Talent, og blev Skuespiller- jeg aflagde det ædle Navn von Romershausen, kaldte mig Romay og gjorde karriere- desuden elsker jeg min Kunst."

Begge lader bringe Champagne og fejrer Mødet med en Fest. Rudolf gør et rigtignog elegant, men noget kejtet, lærd Indtryk. - maaske har han Briller. Ludvig derimod er Billedet paa et Kraftmenneske, stor og smukt bygget med markerede Træk, og hint udtalte noget, der gør Kvinder gale efter ham. ~~Tjeneren bringer Ludvig en Vifte, som en Dame har givet ham, Ludvig Romay skal skrive sit navn derpaa. Leende gør han det. Ser efter Tjeneren om Damen nu ogsaa er smuk, løfter sit Glas og drikker med hende, og Damen hilser lykkelig igen. Rudolf beundrer sin Ungdomsven, - ja der var altid noget særligt ved ham. De betaler og gaar bort sammen, stadig fulgt af nysgerrige og beundrende Blikke.~~

3. Fru von Windheimds Dagligstue.

Paakl.

Pers. Rekv.

Tjeneren fører Rudolf von Karger ind. Husets Frue kommer ham i Møde med udstrakte Hænder, han kysser hendes Haand og de sætter sig, og

han spørger efter Melitta, - da kommer ^{hun} denne i ~~Tenniskjole med Katschen~~
~~fra Spillet~~ Aa, Fætter Rudolf¹ de trykker hinandens Hænder- Fru von
 Windheim bliver kaldt bort af Tjeneren- hun undskylder sig- Rudolf
 gaar hen til sin Kusine, hun sætter sig paa Armen af Kænestolen ,
 han tager hendes Hænder:

(Text) " ^{Jeg tænkte altid på dig} Mine Tænker var stadig hos dig, Melitta, og jeg har udmalet
 hvor dejligt det vilde ^{det} være, naar vi ^{to} begge en Gang ^{Kunde} skulde rejse saa -
ledes til Syden. " Sammen. "

" Aa, Rudolf, ^{Ja} spørg dog Moer, maaske har hun Lyst til en
 saadan Rejse, saa tager jeg ogsaa gerne med. "

Bestyrret ser han paa hende. Hvad er der dog sket med hans lille
 Kusine. Hun ved dog , at han elsker hende , og at de skal giftes!
 Fru von Windheim kommer . ^{sammen med hende} Hun ser begges fortrolige Stilling og glæder
 sig- hun mærker ikke deres Forlegenhed- og finder Rudolfs Holdning er
 bleven meget bedre, friere , og saa fortæller han: (Text).

^{Skuespiller} " ~~Tænken Gang~~, jeg har funden en ^{gammel} Ungdomsven igen, ^{er} som berømt
 Kunstner. ~~Baron Romershausen hedder han, men kalder sig kun Ludvig~~
~~Romay- er det ikke interessant? Han er en glimrende Bytter, og rider~~
^{han hedder i Tilkeligheden Baron Romershausen.}
~~daglig ud hver Morgen Kl. 7. Jeg var ude med ham i Dag. Det var her -~~
^{Sammen - -}
~~ligt.~~ - - de vil vi med -

"Aa, jeg holder saa meget af disse orgennideturer du kunde en
 Gang hente mig Rudolf!"

" Det vil jeg da gerne , kære Kusine ! "

Det interesserer Moderen at Romay er adelig. Rudolf glæder sig over
 Melittas pludselige imødekommende Vesen, kysser hendes Haand , Moder
 tror , at de har funden hinanden - derom tænker Melitta nu i ethvert
 Tilfælde anderledes. Grunden til hendes pludselige Fortrolighed til

La-aet sa i Morgen

K. 7.

WA.

(trykt med indlæg
haand, dato
& sendt
sted)

København (Brevet - J. S.)

Fru Geheimeraidine
v. Windheim, udleder sig Oren af
Hv. Kgl. Hofskuespiller Ludvig Hauway, Lehager,
Nærrederer. til Souper kl. 8 $\frac{1}{2}$ Fredag
d. 21 Septbr.

S. U.

Rudolf er hans venskab til Romay, hvem hun elsker. Asta von Roden kommer, de hilser hjerteligt paa hinanden. Melitta fortæller straks, at hun vil ride ud den næste Morgen - Asta vil naturligvis med, paa Tuten, man aftaler den nærmere.

4. I Ridealleen.

Paakl.

Pers. Rekv.

kommer Ludvig Romay ridende, imod ham kommer en Kavalkade - Melitta, Asta og Rudolf. De hilser paa hinanden, Ludvig bliver forestillet, han spørger om han maa slutte sig til dem, først rider alle fire i en Række, saa ser man dem parvis. Asta med Rudolf i Forvejen, og Melitta med Romay følger efter dem i ivrig Santale.

4a. Romays Dagligstue.

Paakl.

Pers. Rekv.

Romay sidder og arbejder. Tjener ind med Brev- Indbydelse fra Geheimeraadinden.

5. Den oplyste Sal.

Paakl.

Pers. Rekv.

Tekst : Aftenselskab hos Fru von Windheim.

I den fuldt oplyste Sal er der endnu ingen- Melitta kommer i et henrivende Toilette- atiller sig foran det store Spejl, hun smiler til sig selv, og skal lige til at kaste et Fingerkys til Spejlet.

6. Forværelset.

Paakl.

Pers. Rekv.

En Tjener beder Ludvig Romay træde ind- denne undrer sig over at alt

er saa tomt . Tjeneren siger forlegen at Klokken kun er 8. og ~~reger~~
 paa det ~~store Ur i Værelset.~~ Og Indbydelser ne var først udstedet til
 8 $\frac{1}{2}$. Romay bliver bestyrtet, han har læst Kl. 8. Han ~~trækker Indbydel-~~
~~sen frem , læser:~~ *ser på sit Ur*

~~Fru Geheimeraadinde von Windheim tillader sig at indbyde Hr. Hof -~~
~~skuespiller Romay til et intimt Aftenselskab Tirsdag Kl. 8 $\frac{1}{2}$~~

Rigtig Kl. 8 $\frac{1}{2}$. Tjeneren beder ham træde ind i Salen. Han gør det.

7. Den oplyste Sal.

Paakl.

Pers. Rekv.

Su Tjener vin Romay ind. --

Melitta tilkaster sig lige Haandkysset foran Spejlet, da hun derinde
 i bag sig ser Ludvig Romay. Deres Øjne mødes i Spejlet, Melitta har
 endnu den højre Haand hævet og fremstiller et henrivende Billede, al -
 vorligt bukker Romay for hende i Spejlet og velopdragen som hun er
 besvarer hun Hilsenen med en Nejen, drejer sig saa smilende om og
 rækker ham Haanden, som han kysser varmt. Melitta skælver ved dette
 Haandkys, en Gysen gennemfarer hende - han holder stadig hendes Haand
 fast og søger efter hendes Blik, men hun har slaaet Øjnene ned. Da lyde
 der der en Støj ved Døren, han slipper hendes Haand og ~~han gør en ind-~~
~~bydende Bevægelse til ham om at sætte signed-~~ Den Indtrædende er Fru
 von Windheim. Med et straalende Smil gaar den elegante Frue hen til
 Kunstneren. Han kysser hendes Haand og forklarer hende, hvorfor han
 er kommen for tidlig- ~~de sætter sig alle tre.~~ ⁷⁹ Gæsterne samler sig
 Værtinden ma a gaa dem i Møde- hun vinker til dem, at de skal blot
 tale videre. *Romay og Melitta i sofaen -* Da Romay ser Moderen omringet af Gæster , hvvisker han
 sømme Kærlighedsord til Melitta, griber hende som i en Rus, og hun svarer
 " ja " paa hans Tilstaaelse. Hun har allerede elsket ham i et helt Aar.

C. 187/1

" Jeg har i dette Øjeblik
forloret mig med Ramey--

--
xx -- forloret -- ja --

" Hørledes! I et Aar tilhørte dette Hjerne mig, og jeg Daare, vidste det ikke, anede intet derom!

" Da jeg saa Dem første Gang som Othello- da vidste jeg, at min Skøbne, mit Liv, vilde blive lænket til Dem, thi saa ung jeg er, hater jeg dog til de Mennesker, der kun elsker en Gang."

de Dem fra første Gjerning

" Aa, du fremsynde Engel, ja, bliv du min Skytsengel for Livet"

Mellem Gæsterne kommer Asta hen til dem, hun truer leendå med Fingren, Melitta falder hen de om Halsen og hvisker til hende, at hun har lige forløvet sig med Romay. Moderen ved det ikke. Asta strækker gratulerende Haanden ud imod Romay, han stryger sig over Panden- forlovet? Naa, saaledes, naar man i de yrede finde en smuk og attraaværdig ung Pige maa man forlove sig med hende- han takker Asta. Melitta rækker ham ogsaa sin varme Haand og han kysser den, som en Tilstaaelse, ja, han vil forsøge, at gøre hende lykkelig. Begge de unge Damer blander sig nu mellem Gæsterne ~~et~~ Øjeblik staar Romay i dybe Tanker- hvad har han dog gjort? Aa, hvad, han har jo altid Lykken med sig, saa vil han vel ogsaa have den nu. Man genkender ham. Damer ønsker at lære ham at kende, En Herre tiltaler ham og spørger ham, om han maa have Lov at forestille ham.

8. I Forværelset.

Paakl.

Pers. Rekv.

kommer Rudolf von Karger hurtigt, han har forsinket sig, han bringer et Par Roser i Silkepapir, og vil hen imod Salen, da træder Asta ham i Møde. Han er noget nærsynet, trods Brillerne. Hun genkender ham= "Stakkel" tænker hun, taler til ham, spørter ham til hvem de Roser er Til hans Kusine Melitta, svarer han, hvad skal hun gøre, hun maa forbe-

-- å - Melitta skal ha' de Ros-
ø. rid aelia - huu iassen har forlaret sig
med Roway - -

forberede ham, hun siger altsaa :

" Altsaa , kære Rudolf, Dores Ven har haft Fortrolighed til Dem, og De vil grustulere Melitta til hendes hemmelige Forlovelse med ham?"

Denne Efterretning rammer den stakkels Lærde saa ha ardt, at han ~~synker ned paa en Stol~~ Blomsterne falder ud af hans Hænder - Melitta forlovet og med Romay! Ja, en Daare var han, nu ved han det. Asta træder hen til ham, ja derved er eintet at gøre. Melitta har allerede elsket den store Kunstner et helt Aar. Romay er uskyldig, hun har selv faaet ham til at elske sig. Rudolf er sønderknust, han vil ikke gaa ind, han vil ikke se begge de lykkelige , men Asta siger til ham. En Mand maa have Selvbeherskelse! ~~Han skal række hende Armen.~~ Hun vil bukke sig efter Roserne , men han træder vildt derpaa. Nej, nej, de skal visne og dø! De gaar ind i Salen. - -

9. Et halvt oplyst lille Kabinet.

Paakl.

Pers. Rekv.

~~En Portiere forbinder det med Salen. Til Vinduet læner Romay sig,~~ *Siddes i 14/10*
han venter her paa sin Forlovede, Melitta. Hun kommer , han vil stormende trække hende til sig, men hun folder Hænderne og beder- nej , nej ellers bliver hun svag , og hun maa sige ham følgende:

- Jeg lover Dem evig Troskab- og vil holde det- men hvis De selv viser mig bort fra Dem, da har min Ed tabt sin Kraft.!

~~Han knæler ned for hendes Fødder og lover hende alt- hun lægger velsigende sine Hænder paa hans Haar.~~ *Kysse hendes Haand -*
Fru von Windheim kommer derind, søgende efter Melitta. Hun bliver forskrækket, da hun ser Gruppen. Romay springer op- og Melitta gaar hen til sin Mor og tilstaar hende alt. Denne bliver meget overrasket; men rækker ham naadig sin Haand,

creat

hove optal med ^{uig} Margu —
Jaffeu uia Juges rive nagel —

Han kan komme hen til hende i Morgen, men i Dag maa det forties for alle. Hun gaar med Melitta. Romay kaster sig i en Lænestol- Komedie! Fra en anden Dør kommer Rudolf, han vil trække sig tilbage hertil med sin Smerte- men der er nogen- Aa, hans Ven Ludvig- han gaar hen til ham, tager hans Haand og trykker den uafbrudt og siger: Ci 2/1

Yder god med hende
Ger hende Lykkelig, hun er en Engel!"

Romay finder det komiskt. Han maa le, og det er ham en Triumf, at han har vundet denne smukke Pige, som denne Lærde, fremtidig Professor og rig Arving elsker. Ædelmodig lover han Alt, og ~~med dyb Rørelse~~ omfavner Rudolf ham. *de 99*

10. Foran det elegante Hus.

Paakl.

Pers. Røkkv.

hvor Romay boer. Der holdt en Bil, han stiger ud, betaler og gaar fløjtende ind i Huset.

11. I Entreen.

Paakl.

Pers. Rekv.

modtager Tjeneren ham, hjælper ham at tage Tøjet af, smiler listigt og peger med Tommelfingren paa Døren, at der er nogen derinde. Romay lægger ikke Mærke til det, han er i en løftet Stemning, han forekommer sig helliget gennem Melittas Kærlighed. I et saadant Lune tråd er han gennem Døren til sit Værelse, Tjeneren trækker paa Skuldren bag ham, ja, han har jo dog vist Herren, at der er nogen derinde, hans Skyld er det i hvert Fald ikke, han lytter en Stund, hører intet, saa er det vel rigtigt saaledes, og han gaar ind i sit Værelse.

12. Ludvigs elegante Dagligstue.

Paakl.

Pers. Rekv.

(Text) Von Lilla *Stumpf*
Lena Becker.

Han træder fløjtende ind. Værelset er temmelig mørkt, kun en lille elektrisk Bordlampe med rød Skærm brænder, han gaar hen til sit Rygebord, tænder sig en Cigar, saa drejer han op for den store elektriske Lampe, da ser han med Forbavselse en Skikkelse ligge i en dyb Lænestol, han træder dehen og stamper med Fødderne af Vrede, hvordan kommer hun her? Lene Becker - den lille Skuespillerinde, der i ugovis har løbet efter ham som en Hund, til han en Gang i et kaadt Lune tog hende med derop. Han ryster den lille Skikkelse - Lene Becker - ~~. Som en Zigeunerske ser hun ud, mørke Øjne og mørkt Haar, den næsten bedækker hele Panden - en slank sart lille Skikkelse, men fuld af Race, fattigklædt, men chik ser hun ud. Hun springer op, gnider sine Øjne, hvor er hun? Han maa le over hendes forværrede Ansigt, han griber hende under Hagen og ser hende ind i Ansigtet. Hvilke Øjne hun dog kan lave. For Pokker da ogsaa, det er sent!~~ siger han, Ga hjem! Men hun tigger ham om han dog vil lade hende blive her, hun holder saa meget af ham. Han river hendes Hænder fra sine Skuldre, hun skal gaa, han bryder sig ikke om hende, hun begynder at grædesaa bliver han rasende - hun maa ikke hyle, skal se at komme af Sted her, her er Penge - hun skal lade ham være i Ro. Da bliver Pigebarnet staaet med aaben Mund, Øjnene funkler vredt, hvorledes? Han vover at tilbyde hende Penge! Penge for hendes Kærlighed - Føj, hun tager ~~Pengen~~ og kaster den for hans Fødder, saa at ^{redde} ~~salte~~ flyder omkring, saa siger hun: Jeg har nu ikke for at sige Farvel til Dig

(Next) " Jeg har faaet Engagement hos en ~~sær~~ Trup, der i de næste Dage tiltræder en ~~Rejse~~ til Sydamerika - Men jeg kommer ogsaa ~~hjem~~ ved det. Og sa vilde jeg kun sige Farvel til Dig. Men du har behandlet mig som en Tøs, da ~~sændertræde~~ ~~de~~ ~~stærkt~~ Hjerte, der

(Text)

-- aukalder om frk
Melita: fald ---

Men kommer jeg tilbage - da raaf Dig -

11.

~~der kommer paa din Vej. For dig er intet helligt! Jeg ved det - men pas paa et ikke Guds Dom rammer dig, og at du selv bliver traadt i Støvet af en Kvinde. Væst dig!"~~

Med højt løftede Arme staar hun der- Øjnene er stift rettede paa ham- Et frygteligt Raseri græber ham, han tager sin Ridepisk og slaar hende i Ansigtet et Skrig ^{griber hende og kaster hende} huk synker ^{på knæ} i Kne- han kaster beskæmmet Piskan ~~højt og vender sig om.~~ Langsomt rejser Lene sig, hun tager sin Hat og sit Tørklæde og vil gaa, han vender sig til hende, hun maa tilgive ham, hun kender jo hans ulyksalige Temperament, hun skulde ikke have opirret ham saaledes. Hun tørrer Taarerne af Øjnen, men ser ikke mere paa ham. Ja, hun ved at hun har ~~ik~~ opirret ham, og tilgiver ham alt. Saa gaar hun tæt hen til ham og siger:

" Bed til at vi ^{to} ^{uaga} aldtig ^{ser} hinanden mere!"

Og med et Skridt er hun ude af Døren. Romay ser ganske perpleks efter hende, saa forsøger han paa at le, ~~Disse Kvinder!~~

^{12a}
13. Dagligstuen hos Geheimeraadinden.

Paakl.

Pers. Rekv.

Geheimeraadinden venter- Tjeneren melder- Romay kommer og anholder ceremonielt om Frk Melittas Haand. Melitta bliver kaldt ind- De Wnge i lykkelige og straalende. Brylluppet bestemmes. ***

14. Tekst Brylluppet

I den oplyste Sal

Paakl.

Pers. Rekv.

er efter Bordet alle Gæsterne forsamlet- ~~Til sidst kommer~~ Brudgommen i Glansen af sin smukke Mandighed- med flere Ordner i Knaphullet.

Romay uden en lille speech

Melitta i Brudedragt - hun modtager de Tilstedeværendes Lykønskninger.
Rudolf von Karger nærmer sig Parret, han gratulerer begge hjerteligt
noget forlegent- Asta træder hen til Romay og taler med ham, saaledes
at Rudolf kan tale alene med Melitta, han griber hendes Haand og siger:

Kære Kusine, naar du kommer tilbage fra din Bryllupsrejse er
jeg igen borte, jeg vil kun sige dig til Afsked ^{husk} at hvis du nogem
sinde i Livet ^{trouger til} behøver en Ven, vil jeg stedse være til din Tjenes
da kald ~~hvis~~ på mig / jeg kommer naar du kalder!" ^{hør på} ~~hør på~~ - - -

Melitta griber Rudolfs Haand= Ja, hun takker ham hjerteligt. Bedrøvet
bemærker Rudolf hendes Adspredthed. Endnu en Gang fører han hendes Haand
til sine Læber, og som befriet iler Melitta hen til Romay, denne er
omringet af Damer, stolt lægger hun sin Arm i hans. Hvor bliver hun dog
misundt! Der bliver budt Champagne omkring, man drikker paa det unge
Pars Vel. Fru von Windheim er aldeles salig. Hendes Svigersøn en saa
fejret Mand. Imidlertid lister Melitta hemmelig ud afe en Sidedør,
Romay følger hende, medens Gæsterne underholder sig livligt.

15. Vod Villaens Trappe.

og gå ud sammen -

Paakl.

Pers. Rekv.

Brudekareten holder for Døren. Alle Gæsterne staar opstillede. Brude -
parret kommer, bliver overdænget med Blomster, ^{og} tager Plads i Kareten,
^{15 d} ~~kommer~~ bort under Hurraraab og kasten med Ris og den ^{af} ~~af~~ gate Tøffel.
Selskabet morer sig. Geheimeraadinden græder.

I de unges Hjem, Dagligstuen 16.

Paakl.

Pers. Rekv.

Romay fører Melitta ind i en Stue fyldt med Blomster og alle Lys
tændt- han byder hende Velkommen- knæler ned for hende- lover hende
alt, hvad skønt og dejligt er- rejser sig- Melitta synker jublende

Gehejmerådsheden:
- Optog dog en Neursyn: Øns-
ked uden Dige - at Djn Maud ikke
hammer og bilser på mig --

Text: ^{Sidder} Maud ~~og~~ ~~ikke~~ syntes
på Dg --

xx Gid Fanden havde det
Hele - umuligt at få noget
Bestilt -

Jublande og glad i hans Arme.

Skjæl sig over ham - -

13.

2. Akt.

17. Fire Aar senere.

Romays Studerevarelse.

Paakl.

Pers. Rekv.

Romay ved Skrivebordet. -

I en elegant Hjemmedragt gaar han mumlende op og ned, først siger han Sætningerne for sig selv, saa stiger Udtalen, han agerer med Hænderne beruser sig i sit Organd Fylde, han gennemlver det alt Sorg og Glæde. - - *ved Skrivebordet.*

17.a. Dagligstuen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Gehejmesidinden - Melitta - Børnene og Tiggerne

Man venter paa Romay. Melitta gaar for at hente ham. -

17b. Studerevæbelset.

Paakl.

Pers. Rekv.

Romay ikke på hovedet af Cse. Står op -

Døren aabnes. Han bliver uta lmodig over Forstyrrelsen, hans henrivende Frue, Melitta stikker Hovedet ind. Teen er parat, hun venter paa ham. Han vinker til hende, han maa arbejde. Hun lukker Portieren for igen. Han griber sig til Hovedet. Aa Gud da, denne evige Forstyrrelse- nu er han ude af Stemning-^{xx} han kaster Bogen fra sig, tager den igen og foræger atter at samle sig. - *Stede ved Chancelorværelset.*

18. De Unges Dagligstue.

Paakl.

Pers. Rekv.

Den lille Drey rider rundt på sin Kæphe

Fru von Windheim og Asta venter paa Herren. Melitta kommer, hun et noget forlegen- jo Ludvig studerer endnu; men Mod eren bliver vred,

Text:
-- Dyngen friger --
- der uå jo vare spet ca
Stykke -

han kan dog nok , naar der er Besøg komme derover en halv Time. Melitta undskylder ham. saa kommer han ud af Stemning. Stemning! Moeder deran er oprøbt. ~~Melitta mener det er bedst , de begynder at drikke Teen uden hendes Mand. Tjeneren serverer. Damerne taler sammen. Pigen kommer med to henrivende Børn, evtl, et Tvillingepar, dem bliver der kølet for, de gaar fra den ene Arm til den anden. Drengen har en Køphest, som han rider rundt om Bordet paa , under høje Hurraraab, saa falder han over Tæppet og skriger , den lille Dige skriger med af Skrek. Tjenerskabet kommer . Alle søger at berolige Børnene. —~~

19. Romays Studereværelse.

Paakl.

Pers. Rekv.

Han er igen ivrig- da, hvad er det? Hans lille Søn skriger , Hallo? og saa skal han kunde lære noget. Han tager atter Bogen. Gud! hvad er der dog sket? Hvilket Skrig! En Ulykke! Han løber ud.

20. Spisestuen.

Paakl.

Pers. Rekv.

~~Romay river Døren op. Børnene skriger, de andre er i Ophidselse.~~ *Romay*
kumm --
 Hvad er der paa Færde? Den lille er falden. Romay raser . og derfor dette Skrig! kan han da ingen Ro faa til at studere? Melitta søger at berolige ham. Han maa dog hilse paa Moderen og Asta- han gør det kort. Svigermoderen spørger ham, hvorfor han ikke kan faa Tid, naar der er Besøg. Han er i Ophidselse . Fordi han var vedat skabe noget kunstnerisk, han bliver uartig mod hende- han har sit Kald- han gaar uden at sige Farvel. Den stakkels Melitta ved af Angst ikke , hvem hun skal give Ret. Asta har imidlertid beroliget Børnene, Tjenestefolkene bliver sendt ud.

Tæt Samtidigt at arbejde
her i huset. --

(Tæt) Træk med det
Stad: Her -- Chauspayne
over det hele --
Korn - Børn - Ham - Kommer
alle sammen. ---

Melitta sætter sig og græder. Moderen er fornærmet og vil bort. Asta søger et beroligende hende.

21. Romay i sit Studereværelse.

Paakl.

Pers. Rekv.

ved skrivebænk - Karlis Rollev på sig -
Romay river sig i Haaret. Modløs af Ophidselse kaster han sine Bøger fra sig - han kan ikke lære noget i dette Hus - ikke arbejde - ikke skal han maa hellere bort. Tjeneren bringer Overtøj og Hat og Ludvig gaar.

22. Teaterrestaurationsen (Kunstnerbordet)

Paakl.

Pers. Rekv.

~~Et hyggeligt Hjørne, hvor~~ Kunstnerne sidder ved deres ~~Stenbords~~ Lutter Karakterhoveder - unge og smukke Damer - ogsaa ældre - det er et fidelt Selskab fuld af Aand og Vittighed. Ludvig Romay kommer - modtages af Jubel - han siger :

"Gudskelov Børn! at jeg igen har funden Vej hen til jer, jeg lever op, jeg tør sige, hvad der kalder mig ind. Jeg har savnet jeres Selskab meget, og jeg kommer igen som før til jer. Vor Kunst leve! Skaal!"

alle klinker med ham, Livsglæden behersker hele Selskabet.

23. Ægteparret Romays Soveværelse.

Paakl.

Pers. Rekv.

I elegant Natdragt venter Fru Melitta paa sin Mand - først læser hun, saa gaar hun hen til Vinduet - han kommer ikke, hun er angst og bekymret - hvor mon dog hendes Mand bliver af? hun gaar frem og tilbage. -

24. Ved Kunstnerbordet.

Paakl.

*ser ind af Vinduet
sættes sig og læser -*

24^a (uærbillede) → (Sest) Tak for i aften
- kammernats. det har været
en dejlig aften -
en skål for Glæde. for Skoles
hedes- for det nydelige. at
leve og være til ~.

vil man nu bryde op, det er sent. Romay ser paa Uret, Kl. er 3.
han bliver forskrækket, saa bliver han trodsig. Det har været en herlig
Aften siger han, og jeg betaler det altsammen! Et Glædsskrig .
alle omfavner ham, Damerne kysser ham, ~~den ene efter den anden, ved~~
~~de gamle vender han sig kunstnerisk om. Overkelneren, der lader hans~~
~~Sager bringe, hjælper ham. Han giver ham nogle Sedler, Resten er~~
til ham. og ~~saa et Par Biler. De maa køre hjem, hans kære Kolleger.~~

alle gay - - -

25. Foran Restaurationen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Der holder nogle Biler. Selskabet kommer ud under lystige Raab, for-
deler sig i de forskellige Vogne, iden sidste kører Romay med nogle
Damer, hvem han vil følge hjem. Meget livlig Bortkørsel. - - -

26. Foran Romays Hus.

Paakl.

Pers. Rekv.

holder Bilen. Han stiger noget tungt ud, betaler og gaar ind.

27. Soveværelset.

Paakl.

Pers. Rekv.

Melitta er falden i Søvn paa en Stol. Romay kommer ind, han har lagt
Overfrakke og Hat ude. Han gaar sagte, opdagersin sovende unge Hustru.
hun har ventet paa ham. Det gør ham ondt, hun er dog saa smuk. han bøjer
sig ned og kysser hende. Hun vaagner. Aa, endelig er han da
der- hun er lykkelig- hun har været saa angst- han ler- dumme lille
Fø, hvorfor dog? Han har været sammen med Kolleger. Han omfavner
og kysser hende paa den bare Nakke- han er ikke hel sikker- han har

-- ja - jeg har drukket -- jeg har
ikke haeldt deene Tiltrædelse ud her i Huset --
-- jeg har været sammen med mine kamme.
Vatx - det er Meester - dejlige Mennestx --
de forstår mig -- -- men du --

vist faaet lidt for meget af det Gode- hun ser paa ham-saadan har hun aldrig set sin Mand før. Og da han ig n vil omfavne hende, mærker hun Vindunsten, ser paa hans fortinnede Øjne og raaber op:

Text! ^{For mig ikke-} "Lad mig være, du har jo drukket!" ~~ikke~~

fuld af Afsky vender hun sig bort fra ham- hanbliver et Øjeblik staa-
ende og ser stift paa hende- Hvad for noget? Den der siger det er hans Hustru. Han griber hende haardt om Haandleddet, ja, han har drukket, han var sammen med Mennesker, der forstaar ham, der ikke ødelægger Kunstneren i ham. Frihed behøver han, og Ro - begge Dele faar han ikke mere. Og Melitta hørerfor første Gang, hvor ulykkelgg han er ved hendes Side- hans Vinger er bleven stakkede, han er baa bleven staaende i sin Kunst, og Stilstand er Tilbagegang. Det gør hende ondy, hun elsker ham jo saa højt, hun gaar hen til ham og vil tage hendes ^{hans} Haand, men han nægter hende det - hun kan sove ale ne han er jo beruset- Godnat- og han gaar ud. Hun løber efter ham til Døren, den har han allerede laaset- og gredende kaster hun sig paa Sengen.

28. Studereværelset.

Pækl.

Pers. Rekv.

Romay kommer ind, tænder Lyset, lægger Puderne til Rette paa Divanen,
der er ogsaa et Tæppe, han lægger sig altsaa, dækker sig til og haaber paa at sove.

29. Tekst : ~~Der er igen gaaet et Aar.~~

I Teatret . Udgang for Skuespillere.

Pækl.

Pers. Rekv.

Eller Gyrene

Efter en Prøve kommer forskellige af teatrets Damer og Herrer-
ogsaa Romay- de hilser ærbødig og beundrende paa ham. ~~Han slaar Følge~~
~~med et Par Kammerater.~~

30. De Unges Dagligstue.

Paakl.

Pers. Rekv.

Rudolf karger bliver ført ind. Han skal se Melitta igen for første
Gang efter 5 Aars Forløb. Hun træder ind med begge Hænder udstrakte
som om hun havde længtes efter ham. Hjertet svulmer af Glæde over
denne Modtagelse, han kysser først den ene saa den anden af hendes
Hænder, hun beder ham tage Plads - han maa fortælle - da bliver
Døren revet op og ind stormer to Børn. Rudolf havde slet ikke tænkt
sig denne Mulighed. Han bliver misundelig paa denne Ludvig Romay.
Melitta fører Børnene hen til ham, de giver Onklen pønt Haanden, han
beskæftiger sig med ~~kænde~~ dem, lover Povl en Hest og Ilona en Dukke,
og opvækker deres ~~Henrykkelse~~. Pigen kommer og henter de smaa, de si-
ger Farvel. Rudolf er alene med Melitta, han griber hendes Hænder,
ser paa hendes Ansigt og vil gerne vide om hun er lykkelig, hun
svarer: *(Sukt)*.

" Jeg er en stor Kunstners mest misundte Hustru, men lykkelig er
jeg ikke jeg er for ham kun hans Børns
Moder, de Børn som han holder saa uendeligt meget af."

og grædende læner hun sig tilbage, han griber hendes Hænder, hvor
det dog gør ham omdt - han vil tale med Ludvig. For Guds Skyld, nej,
endnu aner hendes Mand intet, han gaar blind forbi Afgrunden - Da
staar i Portieren Romay, der lige er venst tilbage fra Faustprø-
ven, træt og udaset og finder sin Hustru, som han tror i tete å teee

B517-3j Tilskuesplad!
 - ag scene
 3j^a Scene (Hamlet og Ophelia)
 3j^b Sagen. (Melith og Rudall)
 3j^c Scene. (Hamlet og Ophelia)
 3j^d Tilskuespl. og Scene (Tven
 hånd)

32^a Aerbilleder af Romany.
 B7. 32.

med Rudolf karger. En h aanlig Latter spiller om hans Mund, med Armene overkors ser ham paa dem begge- de havde passet bedre sammen. Melitta opdager ham, springer op, han træder helt ind, hilser paa Rudolf efter saa mange Aars ~~traverelse~~, kysset sin Hustru, lægger Armen om hende, han er saa træt og Sulten er han ogsaa ~~Der-~~
~~tilen til Spisestuen aabnes, det dækkede Bord bliver synligt, Romay~~
 beder Rudolf spise med dem, de gaar ind i

~~Spisestuen.~~

31. I Hofteatrets Loge.

Paakl.

Pers. Rekv.

31. *31. Tech. Scene (Hamlet)*
31.2. 4. akt (Hamlet) 31.3. (Bord) 31.4. (Bord) (Hamlet) 31.5. (Hamlet)
 31. ~~31.2~~ sidder Melitta Romay med sin Fætter Rudolf. Nu, da hun er den store Menneskefremstillers Hustru, har han tabt den Glæde, der straaledede om ham, nu ved hun, hvorledes han maa studere, hvorledes han Nætter lange maa arbejde paa sin Rolle, hvorledes han bliver træt og i daarligt Humør, alt det faar hans Udførelse til at synke i hendes Værd. Vel er hun stolt af ham, men den indre Følelse mangler. Man kan se Slutningsscenen i en Akt af Hamlet paa Scenen. Forhønet falder og Romay bliver hilst med Jubel.

32. Teatrets Scene.

Paakl.

Pers. Rekv.

32. *32. a*
 Tæppet for Tilskuerpladsen er ned i Baggrunden. Dekorationen bliver lavet om, ved Tæppet staar Romay i Hamlet kostyme og kigger gennem et lille Hul, der er anbragt i det, ned paa Tilskuerpladsen- man ser gennem Hullet i Tæppet. det samme som han ser.

33. Logen, hvor Melitta nu sidder med Rudolf i Baggrunden.

(Tert) Theatret er det for ham
- jeg betyder Intet for ham
-- mere.

h 3/4^x . Den fra - haus Kasten
Racway - men er den
Kammerat og efter Forestillingen

Paakl.Pers. Rekv.

Han er begejstret for Romay; men Melitta er bedrøvet, hun har forelsket sig i den smukke Mand, men han tilhører hende slet ikke, han tilhører Teatret, og hun klager til Rudolf over det, man ser hvorledes han rystet hører det- han tager hendes Hænder og kysser dem, hun tørrer Taarerne af Øjnene.

34. Romay staar endnu ved Tæppet.Paakl.Pers. Rekv.

Han stamper med Fødderne . Det er altsaa hans Hustru! En frygtelig Vrede griber ham, han fejrer triumfer og hun bedrager ham med Professoren. Paa Scenen kommer nogle Skuespillere fra Stykket, Ophelia, Laertes- Dronningen - *Paulina* Romay gaar hen til dem og siger :

" Børn ! I Aften er I alle sammem mine Gæster. ~~Det gode Resultat maa der drikkes paa~~ . Champagnen skal flyde."

Alle omringer ham. Det er jo herligt! Inspicenten kommer og beder Hørskaberne gaa til deres Pladser. Næste Akt skal til at begynde . Leende gaar man bort.

35. Romays Dagligstue.Paakl.Pers. Rekv.

Rudolf er kommen med- Melitta ^{-del} ser henrivende ud i et elegant Aften-toilette. Han maa beherske sig , for ikke at falde ned for hendes Fødder. Da bringer en Tjener et Brev, hun læser det og rækker det til Rudolf, grædende synker hun tilbage i Stolen.

Citat " Kære Melitta! Mine Nerver er saa ophidsede, at jeg maa ^{se} have lystigt Selskab, ^{at} tilgiv mig, naar jeg ^{at} tilbringer Aftenen

(Lekt) (hvor Ramsey stieret
Bordet).

-- Ja. er ridder her og her
det pragtfulde - med dyelig Tim og dij
lige kvinder - med - i iiger.

Såuden slå i alle kvinder
de varer og de bedragerer!
nich - kvarten - den skønne - stærke - bevirke kunst -

Amne
 mellem Kolloger. Rudolf holder sig sikkert gerne med Selskab. Hilsen
til jer begge.

Romay

Rudolf er bestyrtet, det er dog en Taktløshed. Han vil tale med Romay om det i Morgen, nu maa han trøste Melitta, han forsøger det med Held. Paa grund af Tjenerskabet maa de ikke lade dem mærke med noget, hun ringer, siger til Tjeneren, at Herren er bedt ud, der skal serveres for hende og hendes Fætter. - *de går --*

35a Spisestuen.

Paakl.

Pers. Rekv.

De sætter sig til Bords som velopdragne Mennesker, om deres indre Oprør maa ingen ane - - -

36. Kunstnerbordet.

Paakl.

Pers. Rekv. - *Romay går omkring i mellem de*
 Forskellige Kunstner, er der allerede, andre kommer, tilsidst Romay, der bliver modtaget af hele Restauranten af høj Jubel. Han takker hilsende til alle Sider, indtager saa Høderspladsen ved Stambordet, lutter Latter og Fnisen- Ofelia, der sidder ved Siden af Romay smægter efter ham, man har intet Øje for Kvinder, hans Tanker er hos hans Hustru og Rudolf, der bedrager ham, som hann tror, han drikker et Par Glas, hans Ansigt bliver rødt, hans Øjne lyner, han hold er en Tale om "Kunsten", den bliver modtaget med Begejstring, - - -

den elsker vi, - den lever vi for - - - det -

3. Akt.

37. Romays Soveværelse.Paakl.Pers. Rekv.

Melitta kommer, Rudolf er borte, hendes Mand er der endnu ikke, hun føler sig forfærdelig ulykkelig- tilsidesat- han foretrækker sine Kolleger for hendes Selskab- sagte træder Pigen ind. Melitta bliver forskrækket. Hvad er der dog i Vejen? Denne siger:

(Text) " ~~Å, usadige Fru, den lille Helene har allerede kastet i~~
~~Arten, nu er Feberens stegen, og jeg har gædt Bad efter~~
Heleu er vist meget syg
hun har været i streek
my ynglet h2 doktoru - -

som en adsindig farer Melitta op, hendes barn sygt, hvorfor har man dog ikke ladet hende det vide, hun iler rask ud fulgt af den søgslige Pige.

38. Begge Børns Soveværelse.Paakl.Pers. Rekv.

Alt er hvidt- lukseriøst indbettet- Drengen sover ved den ene Side ~~Helene~~ Seng staar ved den anden Side. Hun kaster sig omkring i ~~Pers~~ Melitta kommer ind, kaster sig paa Kne ved Sengen, ~~Barnet hoster~~, Doctoren træder ind. Pigen fører ham hen til Barnet, ~~han hilser paa Melitta, han maa berolige sig, han undersøger Barnet, det er uden Tvivl Difteritis-~~ han skriver en Recept- han vil komme igen, forhaabentlig bliver det ikke værre, han anbefaler sig og gaar. Melitta er fortvivlet. —

39. Romays Studereværelse.Paakl.Pers. Rekv.

Romay kommer hjem. Der er oplyst over det hele. Han spørger Tjenere

- - - ti minste sted vores lille pige -
- jeg tror - han d'gør fra os - —

Hvad skal det betyde? Dehne forklarer, at den lille er syg. Hvad for noget! Ilona stg. Han tager hurtig Tøjet af og gaar ind i Børnenes Værelse.

40. Børneværelset.

Paakl.

Pers. Rekv.

Om Barhets Seng er der bleven stillet en ~~spansk Væg~~ *shæmbræt -*. Melitta, ~~i den nedringede Aftenkjole, i hvilken hun var i Teatret med Radolf, holder~~ *hormet* Barnet, ~~medens Pigen giver det~~ Medicin. Romay ~~venter ved Døren,~~ *kommer* indtil Barnet igen er bleven beroliget, ~~saa kommer han frem~~ Melitta fortæller ham, hvad der er sket. Han undrer sig over at Lægen først er bleven hentet saa sent. Pigen undskylder sig med, at da der var Besøg vilde hun ikke forstyrre. Romay siger til sin Frue ~~om at tage~~ *4 Bællet dør -* en anden Kjole paa, og peger paa hendes nøgne Arme og Skuldre. ~~Be-~~ ~~skennet gaar han ud.~~ Han sætter sig ved Ilonas Seng og ~~skjuler Ansigtet i Hænderne.~~ *Melitta hulken på Kude ved Barhets Seng.*

Efter den lille Piges Død.

41. De Unges Dagligstue.

Paakl.

Pers. Rekv.

Melitta er i dyb Sørgedragt. Efter den lille Ilonas Død er hendes Sind ganske formærket. Hendes lille Dreng Povl ~~knæler ved hendes~~ *sidder på hendes* *Knæ* Fædder med en Billedbog. Romay kommer med Lægen, den lille springer glædestraalende sin Faer i Møde, denne kysser ham hjerteligt. Doctoren taler med Melitta - saadan gaar det ikke længere - hun maa bortden gamle Herre, der har kendt hende fra hendes Ungdom siger:

"Kære Fru Melitta! De ma i ~~andre Omgivelser.~~ *nu* Rejs med Deres

Så kommer

dag-

~~En~~ Moder og den lille Povl. Deres Mand kan ~~komme~~ efter ~~dem~~, naar ~~han~~
Ferien ~~indtræder!~~ begynder.

Melitta modsætter sig det ; men Romay og Doctoren overbeviser hende,
og den lille Povls Jubel er stor, da han hører, at han skal ud at
rejse med Mor. — Romay følger den lille Mayro i sine Arme

42. Tekst : Lene Becker, den lille Skuespillerinde, Romays tidligere
Elskerinde, har i Sydamerika gjort ~~sin~~ Lykke med den Trup, hvor
med ~~hun~~ tog ~~derover~~. Hendes Navn blev ~~snart~~ bekendt, og da hun kom
til New York blev hun ~~en~~ berømt. Hun kaldte sig Anata Mayro, og

Nu kommer ~~han~~ til Europa for at plukke Laurbær og at gense Romay,
som hun ikke ved, om hun elsker eller hader, ~~men~~ som drager hende
med al Magt. Hun har ~~fået~~ skat sat igennem at komme til at spille som
Gæst paa Hofteatret, efter at hun i alle Europas Hovedsteder har
stadfæstet sin Berømmelse. Hun er overbevist om, at Romay ikke kan
kende hende, 1922 da hun i alle de Aar fra en ubetydelig Purpe har udfoldet sig
til at blive en herlig Sommerfugl.

Hos Hofteatrets Intendant. 42
Paakl.
Pers.Rekv.

I et elegant Værelse taler denne med Romay om Repertoiret. Romay
leger med de Billeder der ligger paa Bordet, tager et af dem og ser
paa det- studser- man ser det store Billede af den tidligere Lene
Becker i Romays Haand. Han kender hende ikke, men Skønheden frapperer
og interesserer ham. Intendanten smiler, da han ser Romay saa for-
dybet i Billedet. Han siger :

(Tæll) " En smuk Kvinde, den Anata Mayro, naar De skal ~~je~~ spill
med hende næste Uge. Ogsaa jeg er nysgerrig efter "
" Stjernen fra oven"

glæder mig til at se den
opdrækkede Stjerne spille sammen med
Dem:

Romay lader Billedet synke , om hvem erindrer dog det Ansigt ham? gaar
 43. Ved Stranden.

Paakl.

Pers Rekv.

sidder Fru Windheim med sin Datter, der endnu er sjælelig lidende og giver hende et lige ankommen Brev, ikke ret langt derfra leger Povl med Pigen- han kalder paa Bedstemoderen- Melitta bliver alene, hun aabner Skrivelsen.

~~— " min kære Melitta! Forhaabentlig synes du godt om Opholdet i den herlige Egn, og Børn maa ogsaa være godt for dine Nerver. jeg tænker tit paa dig og ~~de~~ lille Povl, kys ham fra Faer. For mig kommer ^{nu} den anstrængende Tid. Amata ~~Mayro~~, der saa hurtigst bleven berømt, spiller som Gæst hos os, og jeg skal i et hvert Stykke spille med hende, og glæder meg meget dertil.~~

hun lader Bladet sunke, Længsel har han ikke efter hende- han glæder sig til at spille- hun kalder nervøst paa Drengen, der iler hen til hende, hun trykker ham til sit Bryst, han bliver hos hendel han tilhører hende helt.

~~43a.~~ Hos Hofteatrets Intendant.

Paakl.

Pers. Rekv.

Romay kommer ind ad Døren for at tale med Intendanten. Tjeneren indd en anden Dør og rækker Intendanten et Kort.

(ses) Amata Mayro.

Han smiler og spørger Romay , om han straks vil lære hende at kende. Romay tøver et Øjeblik, saa beder han , om han maa blive . Tjeneren aabner Døren og Lene Becker , fra nu af kaldet Amata , kommer ind.

- D. l. hau tua røye fr Romay -
den bespønde Kuespille -

Hun er enkelt men smagfuldt kleedt. Intendanten gaar hende i Møde, vil saa forestille Romay for hende, men hun rækker ham allerede Haanden: Det kan kun være Romay, den store Kunstner! siger hun.

smigret kysser han hendes Haand. De sætter sig og der idspinder sig en Samtale mellem dem, hvorved Amata viser sin Aand og sit Temperament, hendes Øjne virker besnørende paa begge Mænd. Romay tænker stedse: Hvem er det dog hun ligner? Hun rejser sig, han tilbyder at ledsage hende, hun tager imod det, de tager begge Afsked. Da de er borte gnider Intendanten sig fornøjet i Hænderne.

De to, de skal nok fylde Huset.

438
 44. ~~En Allee.~~ *i a salen*
 Paakl.

Pers. Rekv.

Romay gaar med Amata i livlig Samtale.

45. ~~Foran Hotellet~~, hvor Amata bor.
 Paakl.

Pers. Rekv.

Han siger hende farvel. Da hun allerede er lidt fra ham raaber hun:

" Vil De ike drikke en Kop Te *afpe har* mig Kl. 5. ~~Saa vil vi tale~~
~~nærmere om vort Sammenspil.~~ "

Han kysser tsknemmeligt hendes Haand. Han kommer. Et varmt Blik træffer ham, og hun forsvinder. Han bliver sraaende et Øjeblik, stryger sig ned Haanden over Øjnene, hvordan er det nu fat med ham? Saa ler han sin gamle sorgløse Latter og tænker: Hun er en storartet Kvinde.

46. I Hotellets Værelse.

Paakl.

Pers. Rekv.

Melitta sidder sammen med sin Mor og blader i Tidsskrifterne, Fru

46^x *Arbuckle* y
Huata Mayo.

von Windheim rækker hende pludselig interesseret et Blad. Det er Billedet af Anata Mayro, som man ser i hendes Haand, Navnet staar derunder. Melitta bliver saa underlig ved Bynet af Billedet. Povl kommer løbende. ser Billedet i sin Moders Haand og siger :

" Den Tante kan Povl ikke lide!"

Bedstemoderen forbydr ham saadan Tale, men den forklede Lille stamper med Fødder ne , han kan ikke lide den Tante paa Billedet, hn han river Bladet ud af sin Moders Haand og kaster det paa Gulvet. Fru von Windheim er oprørt over en saadan Opførsel, men Melitta beder hende være roilig , Barnet kan da ikke gøre for sin Antipati, den Lille springer ~~Bedstemoderen~~ om Halsen : Aa, Bedstemoder er meget smukkere end hende der ! Og han peger paa Bladet, og Fru von Windheim smiler smigret.

47. Anatas Bolig i Hotellet.

Paakl.

Pers. Rekv.

Den er gjor meget elegant og hyggelig ved Blomster og Billeder. Hun selv i et forførende Kostyme ~~gaa r synsset op og ned.~~ *ligger på sofaen.* Hun har en ældre Tjenestepige , mulig en " Sort " som hun har taget med derovre fra , ~~denne kalder hun nu paa , hun skal hente hendes Kørt, og gaa- rønde trækker denne Körtene op af Lommen. Frukenen saa sætte sig , og hun breder Körtene ud, lader Anata tage af, lægger dem paa Kryds og Tvers og spaar:~~

" Min smukke Herskerinde! der, der er han? Hjerterkonge, og helt nærvæd, ogsaa han elsker, hans Tanker er her- Aa, og Kærligheden bliver stadig større, han forlader Hustru og Barn og følger dig. Men her, Aa, Gud, hvad er det ? Det er Blod,

47^a

(i) id et h u v s e r s i s
----- f e g g l e d e s f r e d e
Mig til at skulle rige Julie!
Særlighed: yepliche til Dpm

dit Blod, og hans. Jeg kan ikke finde ud af det, var paa din
Post!"

Amata har ivrig fulgt sin Duennas Hænder , men ved Ordet " Blod " lener hun sig bleg ~~XXXX~~ tilbage , hun er lige ved at besvine , da banker det. Tjeneren melder Ludvig Romay. Den Gamle samler hurtig Kortene sammen og forsvinder, Amata rejser sig og beder Herren komme ind. ⁴⁷⁹ Hun gaar hen foran Spejlet , fremtryller et Smil paa sit Ansigt , og Romay staar foran hende, de ser hinanden dybt i Øjnene og Romay rækker hende Haanden , kysser hendes først en Gang, saa højere oppe paa den bare Arm, hun byder ham tage Plads, klapper i Hænderne , Donnaen kommer til Syne , nej dybt bringer Te og Bagværk, som hun altsammen har anrettet sirligt. Romay interesserer sig for den ejendommelige Gamle , og da hun er udenfor , fortæller Amata ham :

⁷⁴ ~~En Gang fandt vi en Gang i Syden paa en Landevej, næsten sultet~~
~~ihjel, jeg tog hene til mig , og siden den Tid forlader hun mig~~
~~ikke. Saa dan elsker hun mig .")~~ ^{heude}
^{og nu}

Romay kysser hendes Haand . Enhver maa elske hende! ~~Hun rækker ham~~
~~Teet.~~ Hun sidder koket der, man ser hendes henrivende Fødder, og Romay bukker stadig mere og mere under for det Trylleri, der udgaar fra hendes Person. Saa taler de om Kunst, og der er den Traad , hvor Romay bliver hengende. Amata er helt igennem Nerver og Temperament, hun bliver ivrig over Rolleopfattelser. Hun stiller sig hen og fremsiger forskelligt, f, Eks , noget af Romeo og Julia, ~~saa viser~~
~~hun Ophelias Afsindigheds-scene~~ - Romay er beruset, en saadan Skuespi-
lerinde har han endnu ikke set, han tilstaar hende det, hun er lykkelig han har bidt sig fast, snart ligger han i hendes Baand. Hun ser

48^c. Пилотнеерлад:

фдр. 48^a.

paa Uret. Det gør hende ondt, men hun er i Dag indbudt til en Souper hos den brassillianske Konsul, der har anbefalet hende, han siger Farvel, men spørger ved Døren:

" Maa jeg komme igen?" hun ler overmodig: " Saa ofte De vil! Han gaar. Da han er borte er hendes Ansigt forandret, Aa, hvor hun hader ham, Hader. Elsker! Hun kaster sig paa Divanen og bryder ud i en Hulken. Den gamle Juanna viser sigi Døren til Sideværelset, hun vrider sine Hænder stunt, hun aner den Ulykke, der vil ske med hendes elskede herskerinde.

4. Akt.

48. I Teatrets Foyer.

Paakl.

Pers. Rekv.

Store Plakater er slaaet op udenfor

Othello, Gæstespil af Amata Mayro som Desdemona,

Ludvig Romay, Othello.

Tilskuerne spadserer og passiarer. Rudolf von gænger og Asta von Roden er iblandt dem. Det ringer. Alle skynder sig til deres Pladser

48a. Melittas Værelse paa Hotellet.

Paakl.

Pers. Rekv.

Melitta sidder sørgeklædt ved ~~Kaminilden~~ og tænker paa sin Mand- ser han- (Syn) som han svor hende Troskab i 1. Akt Bill. 16.- er bedrøvet.

49. Tilskuerpladsen og Scenen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Ouder Othello. Forefællingen

-- Mch. Rudolf - jeg kan ikke
være sammen med dig i aften - Amata Mayo
og jeg har aftalt at sove sammen --

Tæpper er lige falden efter sidste Akt. Folk staar i Logerne og Parkettet og klapper, Tæppet gaar op, Amata Mayro i den Natdragt hvori hun er bleven kvalt, og med løst Haar, viser sig ved Romays Haand. Han ser herlig ud som Mohr fra Venedig. Publikum larmer. Begge Kunstnerne bliver fejret paa det varmeste, man ser Rudolf von Karger og Asta von Roden begejstret tage Del i Bifaldet.

← 50. Romays Garderobe.

Paakl.

Pers. Rekv.

Romay og den gamle Tæppe --
~~Han har allerede faaet Sminken af og ser træt og anstrængt ud, han trækker Smøkingen paa, da Rudolf kommer ind. Denne gaar hen til ham, omfavner ham og trykker hans Hænder, han forstaar, at man maa elske denne Mand, han vilde gerne være lidt sammen med ham, men Romay beklager forlegen, han har lovet sig hen et andet Sted.~~

~~"Var ikke vred Rudolf, jeg er heller ikke noget godt Selskab for dig efter Spillet. Med Amata Mayro er det noget andet, hun er i den samme Ophidselse som jeg, vi keder os ikke, vi gennemlever det endnu en Gang alt sammen, vore Sjæle føler det samme.!"~~

Rudolf bliver forskrækket over den Ivrighed hvormed Romay siger det Stakkels "alitta! Han betragter Vennen, ser hvor uvanr hurtig denne gør Toilette, saa trykker han kun tavs hans Haand og gaar. Romay bemærker det næsten ikke, saa feberagtigt er hans Vesen.

← 51. Rudolf von Kargers Værelse.

Paakl.

Pers. Rekv.

Han sidder ved Skrivebordet ved Lampen og skriver- saa læser han:
Kære Melitta! Jeg saa din Mand i Aften som Othello, med Amata Mayro

som Desdemona, jeg vil aldrig glemme dette Indtryk. Du maa rive dig løs og komme ind til næste Othell- Forestilling, beundre din Mand og saa overraske ham. — — —

~~han er ubesluttsom, saa lægger han Brevet i en Kuvort og skriver Adressen paa.~~

skriv — —

52. I et elegant Seperatværelse.

Paakl.

Pers. Rekv.

Tæt tilsløret kommer Amata ved Romays Arm. Tjeneren vil hjælpe hende Tøjet af, han taaler det ikke, han alenevil hjælpe hende — hun er i et forførende Toilette- mat og træt, hvad der giver hende noget kvindeligt hengivende. Hun stiller sig foran Spejlet. Tjeneren er borte, Romay kommer bagfra, omfavner hende og kysser hende længe, saa river hun sig løs og gaar hen til den anden Side. Tjeneren kommer diskret, sætvarer, begge er meget sultne og tørstige, de klinker med hinanden saalænge Betjeningen varer, ler og underholder sig overfladisk. Nu er Tjeneren borte, deaar faa et tændt deres Cigaretter, Amata er dygtig til at ryge, han tager Cigaretten ud af Munden paa hende og kaster den bort, hun maa høre paa ham, han knæler for hendes Fødder og siger :

" Du og Jeg Amata, vi vil erobre Verden. Du forstaar mig, du har det samme Blod i dig som jeg , den samme Ild, densamme Liden - skab, ogsaa du forlanger Beruøssøse , Begejstring og Kærlighed, Skønhed og Glæde skal vor Kærlighed være. Menneskene skal se op til os , som til noget guddommeligt."

Og han lægger sit Hoved i hendes Skød, hun klapper hans Haar, saa slaar hun sine Arme om hans Hals.

En kærlighed! - Scen -

53. Melittas Værelse paa Hotellet.

Paakl.

Pers.Rekv.

Hun er stadig i dyb Sorg. En Tjener ind med et Brev, hun haaber , det er fra hendes Mand, nej, der er igen ikke noget. Hun sætter sig i et Hjørne , lukker Skrivelsen op, det er Rudolfs brev fra Side 51

" Kære Melitta, ~~Jeg~~ saa din Mand i Aften som Othello med Amat.

Mayro som Desdemona. Jeg vil aldrig glemme det Indtryk .Du

skulde rive dig løs og komme til den næste Othello Forestilling,

beundre din Mand og ~~se~~ overraske ham. - - -

Hun lader brevet falde, hun aner , hvad der ikke staar i Linierne, at der er en Fare, der truer hende gennem Amata Mayro, godt ,hun fatter den beslutning, at tage derhen og se dem begge.

54. Hos Amata paa Hotellet.

Paakl.

Pers. rekv.

Hun ~~ligger paa Divanen med Hænderne under Hovedet~~, ved Siden af hende ^{sidder} den brassilianske Konsul, en smuk Mand af sydlandsk Type, han gør kavallermæssigt Kur til hende og keder hende egentlig, da kommer Romay ind. Amata forestiller Herrerne for hinanden. Konsulen siger:

Kunstneren nogle Smigrier, som denne optager meget køligt. Han ser paa Amata, han er lidt skinsyg . Brassilianeren trækker paa Skuldren over den som han synes lidt opblæste Skuespiller, anbefaler sig med et Haandkys til Amata, en knap Bøjning til Romay. Da han er borte forestiller Amata ham , at han blamerer sig ved en saadan Opførsel; han bebrejder hende , der er noget mellem hende og Konsulen, hun ler af ham, han bliver rasende, griber hende i Haandleddet og bøjer hende i Knæ. Hun bedtager ham, men hun skal vogte sig, hun bliver liggende

-- Døter på tide at tage til
Theatret --

54^a Scene - Huata og den unge Spue.
Spiller -- og andre --

paa Gulvet. Allerede en Gang laa hun saaledes for ham , og for hendes stive Gjæne viser sig Billedet 18, hvor han slaar hende med Pisken. ~~Det forsvinder igen og~~ hun rejser sig langsomt ; men nu styrter han ned for hendes Fødder , beder og bønfaller hende om at tilgive ham, han elsker hende over alt, den Tanke, at hun skulde tilhøre en anden, var ved at bringe ham til Vanviddets Rand , og i hans Øjne lyser der virkelig en forvirret Straale, hans Haar er kommen i Uorden, noget som Frygt gennemrisler Anata. Da stiger Trødsen - Villien til at hævne sig, hun siger :"

- uden Grund -
" Du piner mig med Skinsyge ~~uden Grund~~, ^{uden} ~~mdens~~ jeg er fri og du har ~~en elsket~~ Hustru og et Barn! Det Regnestykke ^{stammer ikke - synes jeg} ~~synes jeg ikke stammer~~

Aa, hun maa ikke erindre ham om det, han vil kaste alt fra sig , Hustru Barn, Navn, Ere, naar hun blot vil blive hans , blive ham tro, og han omslutter hende med en Lidenskab. Da træder Donnaen ind, det er paa Tide at gaa i Garderoben. Naa, saaledes. I Dag er det Othello, godt , godt, Juanna gaar , idet hun kaster bekymrede Blikke paa dem begge. Anata rækker ham mat Haanden, nu vil de forliges, hun smiler forførende , ikke sandt ! Han ved l at hun tilhører ham, og nu behøver de begge Ro, han trykker hende til sig og gaar, hun bliver staaende stiv og ser efter ham.

Scen 57^a

55. En Loge i Teatret. *Romany: Indsætte, Othelloforestilling.*

Paakl.
Pers. Rekv.

Rudolf og Elitta, der er i Sørgedragt ~~ind~~ De sidder saaledes , at man ikke kan se dem fra Scenen; han er meget bekymret for den blege Frue og meget opmærksom , hun takker ham med et stille venligt Smil.

56 Scenen. I Baggrunden det nedrullede Tæppe til Publikum.

Paakl.
Pers. Rekv.

56. Seuen .

Arata 19 den unge Sturpin
- Rauay Kommer

(54^a)
 Amata sta r i sidste Akt klædt som Desdemona , og ved Siden af hende den unge Skuespiller , der spiller Cassio, i Kostyme som venitiansk Løjtenant, K&K ser smuk og lystig ud og underholder sig med ham. Hun ler hjertelig over den morsomme Yngling. ³⁶ Da viser Romay sig i Kulissen, som Othello- han studser , da han ser dem begge- ler saa haanligt , mumler noget for sig selv. Inspicenten kommer hurtig , beder Herskaberne gaa bort derfra, Amata rækker Cassio Ha nden, som denne kysser galant og gaar. Syngende for sig selv gaar han saa til den anden Side. Men Othello , Romay truer efter ham med Haanden, gaar saa efter Amata.

^ 57. Amata Garderobe.

Paakl.

Pers. Rekv.

spjz ~~Den gamle Duenna sædner ved hendes Kostymer, Amata tønder ind, hun er meget ophidset,~~ Juanna maa hurtig hjælpe hende medat klæde sig paa til Dødsscenen , og ~~hun trækker sin Prægklædning og og tager den lange hvide Sovedragt paa , løser Haaret, der falder nedi lange Lokker, da aabnes Døren sagte og Othello viser sig, han serderind mdd blussende Øjne , træder nærmere, Juanna skriger op, da hun ser ham, han betyder hende , at hun skal gaa. Modvillig gaar hun. Først nu opdager Amata ham. Hun læner sig med korslagte Arme til Bordet og spørger ham, hvad han vil. Om hun ikke aner det? Han har lige beluret hendes Samtale med Cassio, hun bedrager ham altsaa ogsaa medham, hun byder ham være rolig til efter Forestillingen, han glemmer ganske at de endnu mangler den sidste Scene og kan nok have Brug for alle deres Kræfter. Ja, ja, den sidste Scene , ganske rigtig , men før vi gaar ud herfra, sværg mig saa , at du elsker mig og vil blive mig tro. Hun begynder at le, da ber han hende :~~ *s/æn ved sig-*

af min Kærlighed *Nieu-Nuisti-Baan*
~~Le dog ikke saaledes, se jeg ofrer dig alt, jeg Ludvig Romay,~~
jeg bød - i tiage til
~~beder om din Kærlighed."~~

da træder hun hen til ham, ser han lige i Øjnene og siger med den værste Haan:

Da
~~"Ludvig Romay, du store Mand, tigger om min Kærlighed, og~~
~~hvor det gør godt, saaledes tiggede jeg dig en Gang, og du~~
~~behandlede mig som en Tøs og slog mig med Hvidepiskan i Ansigtet~~
~~Ja, se kun paa mig, jeg er Lene Becker, den lille Skuespiller~~
~~inde som du tog med dig og sandtruede, og som nu hedder Amata~~
~~Mayro, og hævner mig paa dig, thi vid det, jeg elsker dig ikke!~~
~~jeg legede kun med dig, og kaster dig bort, nu, eller hver~~
~~naar jeg vil."~~ *nu kaster* *14* *- og lød hun af sig -*

Romay udspiller hele Scenen, Forfærdelse, Lidenskab og Fortvivlelse, saaledes er Skæbnen gaaet i Opfyldelse paa ham, saa begynder han at le. Lene Becker, hvem skulde have troet det! Lad mig se paa dig! og han tager hendes Hænder. Da river Inspicenten Døren op, det er paa høje Tid, *Nuata går forbi Romay -- hanc følger efter --* og Romay siger kun "Kom" til hende og de følges ud. Ved Døren opholder Juanna sig, hun er saa angst for sin Herskerinde, men dens ryster hende af sig, og gaar efter Othello. Juannas synker *komme g* i Kne og beder med højt opløftede Arme.

58. Scenen fremstiller Desdemonas Soveværelse.

Paekl.

Pers. Rekv.

I Baggrunden Sengen med vidt åbne Forhæng, til denne fører to Trin ned. I Sengen ligger Amata-Desdemona - sovende i hvide Puder, Haaret flyder ud over det, hun er dækket til med et let Tæppe, Hænderne hviler derpaa, de lange Armer er falden tilbage og lader de smukke Arme fri,

59. Secuen - Athella lofje sig avr Spi.
denaava ag ky. ev heude ---

--- Athello staa af gylagge sin
Hand over Spideuana: Muud ---

59te Nærbilledede til 59

60. Lagen ag Secuen

Melitta ag Rudaf i Lagen

Athella ag Spideuana pi Secuen

--- Athella Feingee Spideuana med i Lagen ---

60te. Secuen. Athella ag Spideuana.

--- Athella begger Puden avr heude. Itz.
sigf --- vudee sig ag mumlee i

60te Nærbilledede i stedet for 60te
==

Star

ved hendes Seng --

36.

Othello viser sig med et Lys og lukker Døren efter sig

60. Melittas Loge.

*--- går hen og lægger Sovet i
Bardet y går op til Sengen.*

Paakl.

Pers. Rekv.

Hun ser stift frem for sig, noget i Romays Øjne forskrækker hende, hun griber efter Rudolfs Haand og bøjer sig frem, saa at man kan se hende fra Scenen.

59. Scenen med den sovende Desdemona.

Paakl.

Pers. Rekv.

Othello har lige stillet sit Lys hen og nærmer sig ~~XXXXXX~~ Sengen. Han siger sin Monolog, saa kysser han hende først en Gang, sa to, den tredje Gang med en Lidenskab, som om han aldrig mere vil slippe hende. ⁶⁰ Da vaagner Desdemona op og de taler sammen. ^{60/2} Hun beder ham om dog at lade hende leve blot en halv Time, han skal kun lade hende bede, da siger han: "Det er for sent I og tager Pudren, som han kaster over hendes Ansigt og kvæler hende. Romay, der har spillet hele Scenen i en vanvittig Ophidseksetrykker Pudren med et djævelsk Raseri stadig fsatere over Amatas Ansigt ⁽¹⁰⁰⁾ Saa, ^{bedrag} ~~sa~~ hun skal ikke forføre ^{aldrig-aldrig} ~~nogen mere. Ingen skal eje hende~~, mumler han.

60a. Tilskuerspladsen og ~~for~~

Paakl.

Pers. Rekv.

Det er sa skrækkeligt, at der gaar en Gysen gennem Publikum.

60 b. Udenfor Scenen.

Paakl.

Pers. Rekv.

60^{ex} Lagen og
Seenen

60f Lagen fdr

60^e Seenen

Emilia, Jagos Hustru skal nu komme ind, hun faar intet Stikord paa sin Kalden, og Døren har Othello laaset. -- *River Døren op og styrter ind*

60c. Scenen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Othello trykker stadig Puden over Desdemona, idet han numler hen for sig. Det varer altfor længe, saa at Døren til Scene n bliver revet op, Emilia Jago, Cassio og de andre styrter ind. Da Romay ser dem, slipper han Puden, ser med forfærdede Øjne paa dem, bukker sig, Hvad vil de ham? Cassio styrter hen til Sengen, men den smukke Amata ligger med Hovedet hængende ned, hun er død- virkelig- kvalt af Romay. De andre kommer til, vil rive Romay bort, ~~men med Magt kaster han alle til Side~~, idet han truende svinger ^{hæve} den Dolk, han har i Bæltet. Han drøber enhver der kommer ham i Vejen, alle viger tilbage for den Afsindige, saa iler Romay hen til Sengen, og vil lynsnart bore Dolken i sit eget Hjerter.

60d. Tilskuerpladsen og Logen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Publikum rejser sig og skriger.

60 e Scenen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Døende omfavner han Amata, og falder langsomt ned over Sengen, saaledes at Hovedet hænger ned. De andre iler til. Forsent, dybt rystet bliver de staaende.

af Logen. Melitta faaer besvimmelighed

foer Sytten om..

Manuskript

Eigentümer

Frma Strakosch

O T H E L L O .

~~~~~

Das Drama eines Schauspielers in vier Acten von

.....
Frma Strakosch.

Personen

Geheimrätin von Windheim

Melitta, ihre Tochter

Doktor Rudolf von Karger, Archéologe, deren Vetter

Ludwig Romay, ein berühmter Schauspieler

Lene Becker, eine kleine Schauspielerin.

Zeit Gegenwart.

I. Act.

~~~~~

I. Bild.

Melitta von Windheim's 19. Geburtstag wird gefeiert. Es ist eine Gesellschaft von jungen Mädchen, welche teils den hochaufgebauten Geburtstags-tisch bewundern, teils in den verschiedenen Wappen und Büchern blättern. Eine Jede brachte ein kleines Geschenk, eine Blume, eine Vase, eine Handarbeit und jedesmal ist Melitta das Geburtstagskind hocheifrig und stellt das Geschenk zu den Anderen. Man wartet noch auf Melitta's Herzensfreundin Asta von Roden, diese kommt eben an, ein kleines, rassiges Geschöpf voll Temperament und Lebenslust. Sie hat ihr Geschenk noch in Papier gewickelt. Ja, jetzt kommt Leben in die Gesellschaft! also die geliebte Melitta muss sich in die Mitte vor ein Tischchen setzen- die Augen werden ihr mit einem Gazeschleier verbunden- dann packt Asta ihr Packet aus, und stellt es auf, in einem herrlichen Bronzerahmen die Fotografie eines schönen Mannes- mit ernstem Charakterkopf. Das Bild des jungen aber schon berühmten Schauspielers Ludwig Romay welcher hier am königlichen Theater wirkt und für den die ganze Stadt schwärmt. Ein lautes Ach- der Mädchen- Melitta will den Schleier abnehmen- nein- nein- noch nicht! Asta holt Blumen aus der Schale und bekränzt das Bild. Lachen und Kichern der Mädchen- Melitta wird ungeduldig- reisst den Schleier vom Gesicht und sieht das Bild! Eine jähe Röte steigt in ihr Gesicht- sie faltet die Hände und fast ehrfurchtsvoll blickt sie das Bild an, die Mädchen jubeln voll Vergnügen, Asta tritt zu ihr umarmt sie und fragt ob sie es gut gemacht hat- Melitta drückt ihr die Hände- o diese Freude! Sie nimmt das Bild und vertieft sich in den Anblick. Frau Geheimrat von Windheim Melittas Mutter tritt ein, die jungen Mädchen beeilen sich sie zu begrüßen, küssen ihr die Hand- sie tritt zu ihrer Tochter und Asta- nimmt ihre Loringette und

und betrachtet auch das Bild Ludwig Romay's , sie droht Asta, dass sie Melitta in ihrer Schwärmerei noch bestärkt!- dann lädt sie die Damen alle zum Geburtstagskuchen in das Esszimmer wo man den gedeckten Tisch sieht-- Alle gehen- drängeh ein wenig, auch Asta ist fort- Melitta bleibt zurück sie nimmt das Bild wie ein Heiligthum- küsst es verstohlen und steckt es auf im Etagere unter anderen Sachen- damit sie es heimlich für sich habe- dann eilt sie den Anderen nach.-----

II. Bild.

Ein elegantes Restaurent viele vornehme Gäste kommen jetzt nach dem Theater scoupiere. An einem Tische sitzt der junge Archäologe Rudolf von Karger- und liest die Zeitung. Als das Lokal recht voll ist, tritt der berühmte Schauspieler Ludwig Romay ein, im eleganten Mantel- alle sehen tuschelnd und bewundernd nach ihm hin, viele Herrn grüssen ihn freundschaftlich, er sucht einen Platz- die Damen machen lange Hälse nach ihm- der Kellner eilt herbei- ach da sitzt nur ein Herr und macht Ludwig Platz hinzugehen- dieser lüftet den Hut vor dem fremden Herrn mit der Zeitung, der schaut auf- sie sehn sich an- von jeder Seite ein Freudenlaut!

Text.

"Rudolf"

Ludwig?

Und sie sinken sich in die Arme, das wohlherzogene Publikum nimmt ^{discreten} direkten Anteil ~~an~~ an dem Wiedersehen, der Schauspieler ^{er an} setzt sich- bestellt sein Essen, und nun geht es ans erzählen, Rudolf fängt an-:

Text.

-- und dann bekam ich den Preis von ein paar Tausend Mark für eine Studienreise nach dem Süden. Jch hatte das Glück herrliche Funde an noch wohl erhaltenen Kunstwerken zu xxx

zu machen- welche ich dankbarst der königlichen Akademie überbringe, was mir vielleicht den Professorentitel einbringt- Und Du mein alter Freund?

"Joh? Sieh mich an, sahst Du noch nie ein Bild des berühmten Schauspielers Ludwig Romay? Ja, ja- der bin ich! Du weisst ich war ein sehr flotter Student, da starb mein Vater- er war allerdings ~~Präsident~~ ^{Von} und vom alten Adel- aber er hinterliess mir nichts. Was wollte ich tun? Das Theater lockte mich, ich hatte Gottlob wirklich Talent und wurde Schauspieler- ich legte den alten, edlen Namen derer von Romershausen ab, nannte mich Romay und machte Carriere- ausserdem liebe ich meine Kunst-----

die Beiden lassen Champagner kommen und feiern das Fest ihrer Begegnung. Rudolf macht einen zwar eleganten, aber Etwas linkischen Gelehrteneindruck- vielleicht trägt er eine Brille- Ludwig dagegen- ist das Bild eines Kraftmenschen, gross und schön gebaut, mit markanten Zügen und jenem unaussprechlichen Etwas- was die Weiber toll macht-- der Kellner bringt Ludwig einen Fächer, den ihm eine Dame gegeben hat, Ludwig Romay soll seinen Namen darauf schreiben. Lachend tut er es- sieht dem Kellner nach ob die Dame auch hübsch ist- hebt dann sein Glas und trinkt ihr zu- was sie glücklich erwidert. Rudolf bewundert seinen Jugendfreund- ja etwas Besonderes war immer an ihm. Sie zahlen und gehen zusammen fort- immer von neugierigen und bewundernden Blicken begleitet.

III. Bild.

Wohnzimmer bei Frau von Windheim der Diener lässt Rudolf von Karger ein, die Frau des Hauses kommt mit ausgestreckten Armen auf ihn zu- er küsst ihre Hand- sie setzen sich- und er muss erzählen, er fragt ~~xxx~~ nach Melitta

nach Melitta- da kommt diese im Tenniskleid mit dem Ricket vom Spielen- ach
- Vetter Rudolf- sie schütteln sich die Hände- Frau von Windheim wird ab-
berufen vom Diener- sie entschuldigt sich- Rudolf tritt zu seiner Cousine,
sie sitzt auf der Lehne eines Clubsessels- er nimmt ihre Hände:

Text.

Meine Gedanken waren stets bei Dir Melitta und ich habe mir
immer ausgemalt wie schön es wäre, wenn wir Beide mal so-
nach dem Süden reisen würden---

" Ach Rudolf, dann frage doch Mama, vielleicht hat sie Lust
zu solcher Reise, ich gehe dann auch ganz gerne mit-"

Bestürzt sieht er sie an. Was ist denn mit seiner kleinen Cousine
geschehen? Sie weiss doch, dass er sie liebt und sie heiraten- sollen!
Frau von Windheim kommt, sie sieht die anscheinend vertrauliche Stellung
der Beiden und freut sich- sie merkt ihre Verlegenheit nicht, findet dass
Rudolfs Haltung, ~~die~~ viel besser geworden sei- freier, und da erzählt er:

Text.

"Denkt mal ich habe hier einen Jugendfreund wiedergefunden,
als berühmten Künstler. Baron Romershausen hiess er und nennt
sich nun Ludwig Romay- ist das nicht interessant?

~~Er~~ Er ist ein famoser Reiter und macht täglich um 7 Uhr sei-
nen Morgenausritt- ich war Heute mit draussen, es war herrlich —

"Oh ich liebe diese Morgenritte! Du könntest mich mal ab-
holen lieber Rudolf----- "

"Wie gerne schöne Cousine-"

Die Mama interessiert sich, dass Romay von Adel ist- Rudolf ist hochbe-
glückt über Melittas plötzlich entgegenkommendes Wesen- küsst ihre Hand, d
die Mutter glaubt dass die Beiden sich gefunden haben- darüber denkt nun
Melitta ~~was~~ allerdings anders- der Grund ihrer plötzliche Zutraulichkeit

zu Rudolf ist seine Freundschaft zu Romay, den sie liebt- Asta von Roden kommt, herzliche Begrüssung- Melitta erzählt gleich dass sie Morgen ausreiten wollen Asta ist natürlich mit von der Partie- man bespricht das Nähere.--

IV. Bild.

Im der Reitallee kommt Ludwig Romay angeritten- ihm entgegen kommt eine Cavalcade- Melitta, Asta und Rudolf. Begrüssung- Ludwig wird vorgestellt- er bittet sich anschliessen zu dürfen, zuerst reiten alle Viere in einer Reihe- dann sieht man sie Paarweise u,z, Asta mit Rudolf voraus- und Melitta mit Romay ihnen folgend im eifrigen Gespräche.-

V. Bild.

Abendgesellschaft bei Frau von Windheim. Im hellerleuchteten Saale ist noch Niemand- Melitta kommt in entzückender Toilette, stellt sich vor den grossen Spiegel- sie lächelt sich an und will sich gerade eine Kusshand in den Spiegel werfen.--

VI. Bild.

Im Ankleideraum ein Diener bittet Ludwig Romay einzutreten- dieser wundert sich sehr- dass Alles noch leer ist!- der Diener sagt verlegen, es sei erst 8 Uhr und er zeigt auf die grosse Standuhr im Raume und die Einladungen seien auf 8 1/2 Uhr ausgestellt. Romay ist bestürzt- er hat 8 Uhr gelesen- er zieht die Einladung heraus- liest:

Text.

Frau Geheimrat von Windheim erlaubt sich Herrn Hofschauspieler Ludwig Romay zu einer intimen Abendgesellschaft einzuladen für Dienstag 8 1/2 Uhr.

U.A.w.g.

Richtig 8 1/2! Der Diener bittet ihn in den Saal zu treten, na, ertut es-

da sei nichts zu tun, Melitta liebt den grossen Künstler schon seit einem Jahre- ¶ Romay ist unschuldig- sie hat ihm ihre Liebe entgegengebracht- Rudolf ist gebrochen- er will nicht hineingehen - er will nicht die beiden Glücklichen sehen-- aber Asta sagt ihm, ein Mann müsse Selbstbeherrschung haben- er soll ihr den Arm reichen- sie will sich nach den Rosen bücken- aber er tritt wild darauf- Nein- nein- die sollen am Boden welken und sterben-! Sie gehen in den Saal-

IX. Bild.

Ein halberleuchtetes kleines Cabinet eine Portiere verbindet es mit dem Saal- am Fenster lehnt Romay- er erwartet hier seine Braut- Melitta- Melitta kommt- er will sie stürmisch an sich ziehen- aber sie faltet die Hände und bittet- nein- nein- sonst wird sie schwach und sie muss ihm Folgendes sagen:

Text.

Ich gelobe Ihnen ewige Treue- und werde sie halten- es sei denn, Sie selbst weisen mich von sich fort- dann hat mein Schwur seine Kraft verloren!

Er kniet zu ihren Füssen nieder und gelobt ihr Alles- sie legt wie segnend die Hände auf sein Haar- Frau von Windheim kommt Melitta suchend herein- Sie erschrickt als sie die Gruppe sieht- Romay springt auf- und Melitta tritt zur Mutter- ^{und gesteht ihr Alles, dass sie sehr überrascht} überlegt- dann reicht sie ihm, dann reicht sie ihm huldvoll die Hand- er soll Morgen zu ihr kommen- Heute aber Stillschweigen gegen Alle- sie geht mit Melitta- Romay wirft sich in einen Sessel- Comödie!- Aus einer anderen Türe kommt Rudolf- er will sich hieher mit seinem Schmerze zurückziehen- da ist aber Jemand- ah- sein ~~Frau~~ Freund Ludwig-- er tritt auf ihn zu- giebt ihm die Hand- schüttelt sie in einem fort-- "Mache sie glücklich, sie ist ein Engel"- Romay findet das komisch- er muss lachen- und ~~es~~ es ist ihm ein Triumph, dass er dies schöne

schlankes Figürchen- aber voll Race, ärmlich gekleidet- aber chic aussehend/
Sie springt auf- reibt sich die Augen- wo ist sie? Er muss lachen über ihr
verdutztes Gesicht- er fasst sie unter das Kinn und schaut ihr ins Gesicht
Was für Augen die machen kann- Donnerwetter!- Na- es ist spät- gehe nach
Hause- sagt er ungefähr! Sie aber bettelt er soll sie hier lassen- ~~sollte~~
sie liebe ihn so sehr- er reisst ihre Hände von seiner Schulter- sie soll
gehen- er mag sie nicht- sie fängt an zu weinen- da wird er wild- sie soll
nicht heulen- soll machen dass sie fort kommt- hier- hier- sei Geld und
er wirft ihr seine Börse zu- sie solle ihm in Ruhe lassen- da bleibt das
junge Mädchen mit offenem ~~Mund~~ ~~stehen~~ Munde stehen, die Augen funkeln ihn
böse an- wie? er wagt es ihr Geld zu geben? Geld für ihre Liebe- pfui-
sie nimmt die Börse und wirft sie ihm vor die Füsse- dass die Goldstücke
herumfliegen, dann sagt sie:

Text.

Joh habe ein Engagement bei einer grossen Truppe, welche in
den nächsten Tagen die Reise nach Südamerika antritt- ob ich
wiederkomme? Wer weiss es? und da wollte ich Dir noch Lebe-
wohl sagen. Du aber hast, mich wie eine Dirne behandelt- Du
zertrittst ja jedes Herz das Dir in den Weg kommt- Dir ist
nichts heilig! Joh weiss es- Hüte Dich ~~aber~~ aber dass das Gericht
Gottes Dich nicht trifft ^{und} Du von einem Weibe nicht selbst in
den Staub getreten wirst- Hüte Dich!-

Mit hoch erhobenen Armen steht sie da- die Augen starr auf ihn gerich-
tet- wie eine Profetin! Eine namenlose Wut packt ihn- er ergreift die Reit-
peitsche und schlägt ihr ins Gesicht- ein Aufschrei- sie sinkt in die Knie
zusammen- er wirft beschämt die Peitsche fort- und steht abgewandt da.-
Langsam rafft Lene Becker sich vom Boden auf- sie nimmt ihren Hut und ihr
Tuch- und will gehen- er wendet sich zu ihr- sie soll vergeben, sie kennt

dass- wenn Du je im Leben eines Freundes bedarfst, ich Dir stets zur Verfügung stehe, wo ich auch sein möge- ich komme, wenn Du mich rufst!

Melitta oressst Rudolfs Hand, ja- ja- sie dankt ihm herzlich! Traurig bemerkt Rudolf ihre Zerstretheit- einmal noch zieht er ihre Hand an seine Lippen und wie erlöst eilt Melitta zu Romay, dieser ist umringt von den Damen- stolz legt sie ihren Arm in den seinen! Ach wie wird sie beneidet! Es wird Champagner herungereicht- man stoßt auf das Wohl des jungen Paares an- Frau von Windheim schwimmt in Seligkeit, ihr Schwiegersohn ein so gefeierter Mann! Indessen schlüpft Melitta heimlich zu einer Seitentüre hinaus- Romay folgt ihr, während die Gäste in lauter Unterhaltung sind-

XV. Bild.

Im Wartesaal I. Klasse sind eine Menge Damen auch Backfische, selbst ~~sehr~~ Schulfädchen- sie alle warten auf Ludwig Romay den vergötterten Liebling, man hat herausgebracht mit welchem Zuge er die Hochzeitsreise antritt.--- Endlich es ist die höchste Zeit, kommt ~~der Herr~~ das Paar, die junge Frau Melitta verschleiert, , im chicen Reisekostüm- an Romays Arm - sie drücken sich durch die ~~xxx~~ Menge- aber diese lässt sie nicht gutwillig durch- Jeder möchte die Beiden in der Nähe sehen- Romay wird ungeduldig und macht sich ärgerlich Platz- bis zur Türe nach dem Perron-- Frau von Windheim und Asta sind mit ihnen- die Andern drängen nach-!

XVI. Bild.

Der Zug steht bereit es ist die höchste Zeit- Alles steigt hastig ein- Romay mit Melitta kommen eilig- er drängt zum Abschied- die Mutter umarmt Melitta. Als im Fenster des Wagens das junge Paar erscheint schleudern die versammelten Verehrerinnen alle Blumen nach ihnen- der Zug setzt sich

die Damen winken mit den Tüchern- und Frau von Windheim lässt sich von Asta trösten.-----

II. Act.

~~~~~

XVII. Bild.

Vier Jahre später.

Das Studierzimmer Romays im eleganten Hausanzug geht er memorierend auf und ab- zuerst spricht er die Sätze ablesend vor sich hin, dann steigert er den Ausdruck- agiert dazu mit den Händen, berauscht sich an der Fülle seines Organs, an der herrlichen Dichtung.- Sein ganzes Jhnere geht auf in seiner Kunst- er durchlebt Alles dies- Leid und Freud- Kampf und Tod! Die Türe öffnet sich- er ist unmutig ob der Störung- seine reizende Frau Melitta steckt den Kopf herein- der Theew steht bereit- sie warten auf ihn-! Er winkt ihr ab- er muss noch arbeiten! Sie schliesst leise die Portiere wieder. Er fasst sich an den Kopf- Gott- diese ewige Störung- nun ist er aus der Stimmung- er wirft das Buch hin- nimmt es dann wieder auf und versucht wieder herein zu kommen.-----

XVIII. Bild.

Das elegante Esszimmer Frau von Windheim und Asta warten auf den Hausherrn. Melitta kommt- Sie ist etwas verlegen- ja Ludwig studiert noch-- die Mama aber ist ungehalten- er kann doch wirklich- wenn Besuch da ist herüber kommen auf ein halbes Stündchen- Melitta entschuldigt ihn er käme aus der Stimmung-! Stimmung? Gott! Die Mama ist empört! Melitta meint- sie fangen an ohne ihren Gatten den Thee zu nehmen! Der Diener serviert- d die Damen sind im Gespräch . Die Bonne kommt mit zwei reizenden Kindern, evtl. ein Zwillingspärchen- diese werden geherzt und geküsst- gehen aus

XXV. Bild.

Vor dem Restaurant einige Autos stehen da- die Gesellschaft kommt heraus, unter lustigem Geschrei- verteilen sie sich in die verschiedenen Wagen- in Letzterem fährt Romay mit einigen Damen- die er nach Hause bringt- Abfahrt- sehr lebhaft!

XXVI. Bild.

Vor Romays Haus hält das Auto, er steigt etwas schwerfällig heraus, zahlt und geht hinein.--

XXVII. Bild,

Das Schlafzimmer Melitta liegt eingeschlafen im Stuhl- Romay kommt herein- er hat Mantel und Hut schon draussen abgelegt. Er geht leise- entdeckt sein schlafendes, junges Weib-- Sie hat auf ihn gewartet! Sie tut ihm leid! Sie ist doch so schön, er beugt sich über sie und küsst sie-! Sie erwacht- ~~endlich ist er da~~ O, endlich ist er da- sie ist glücklich, sie hat sich so geängstigt-- er lacht- dummes Tierchen- warum? Er war mit Kollegen beisammen- er umfasst sie und küsst sie auf den blossen Nacken - er ist nicht ganz sicher- hat wohl des Guten etwas zu viel getan- sie schaut ihn an! So hat sie ihren Gatten noch nie gesehen!-Und wie er sie wieder umarmen will- spürt sie den Weindunst- sieht sein Etwas verglastes Auge- sie schreit auf:

Text.

Hasse mich! Du bist betrunken!

Voll Abscheu wendet sie sich von ihm- er bleibt einen Moment stehen und schaut sie starr an- wie? die das sagt ist sein Weib? Er fasst ihr Handgelenk hart an, ja er hat getrunken, er war zusammen mit Menschen die ihn verstehen- nicht den Künstler in ihm vernichten! Freiheit braucht er -- ach und Ruhe- Beides hat er nicht mehr-!Und Melitta hört zum ersten

schwillt ihm vor Freude über diesen Empfang, er küsst ihr ~~die~~ eine, dann die andere Hand- sie bietet ihm Platz an- er muss erzählen- da wird die Türe aufgerissen und herein stürmen die zwei Kinder! Rudolf hatte gar nicht an diese Möglichkeit gedacht. Ein Neid durchrieselt ihn auf diesen Ludwig Romay!- Melitta bringt ihm die Kinder- sie gehen dem Onkel artig die Hand er beschäftigt sich mit ihnen verspricht Paul ein Pferd und Jlona eine Puppe und erregt ~~maxim~~ damit ihr Entzücken, die Bonne kommt und holt die Kleinen, sie empfehlen sich- Rudolf ist mit Melitta allein- er fasst ihre Hände- schaut ihr ins Gesicht und möchte wissen ob sie glücklich ist- sie antwortet:

Text.

Jch bin die vielbeneidete Frau eines grossen Künstlers, aber glücklich bin ich nicht. Und zwar durch eigene Schuld-! Jch kann mich nicht aus den Banden meiner Erziehung losreissen, kann mich nicht zur Grösse und Freiheit seines Geistes, seines Empfindens aufschwingen- er darbt bei mir, und ich zittere vor dem Moment, wo ihm eine Andere Alles Dieses entgegenbringt- Jch bin für ihn nur die Mutter seiner Kinder.---die ^{er} wahnsinnig liebt!--

Und weinend lehnt sie sich zurück, er fasst ihre Hände- o wie ihn das schmerzt- aber er wird mit Ludwig sprechen-- Ums Himmelswillen nein- noch ahnt ihr Gatte ja nichts von all dem- er geht blind an dem Abgrund vorüber- da steht in der Portiere Romay, der soeben müde und abgspannt von der Faustprobe heimkommt und sein Weib im tête a tête- wie er glaubt- mit Rudolf von Karger findet. Ein höhnisches Lächeln verzerrt seinen Mund- mit unterschlagenen Armen blickt er auf die Beiden- die hätten besser zusammengepasst! Melitta erblickt ihn- springt auf- er tritt vollend vollend ein- begrüsst Rudolf nach so langen Jahren der Abwesenheit- küsst seine Frau- legt den Arm um sie- er ist so müde und Hunger hat er- die

XXXXI. Bild.

Nach drei Wochen.

In der Wohnung Romay's Melitta in tiefer Trauerkleidung, nach dem Tode der kleinen Jlona ist ihr Gemüt ganz verdüstert- ihr Knabe Paul hockt ihr zu Füssen mit einem Bilderbuch. Romay mit dem Arzt kommen, der Kleine springt voll Freude seinem Vater entgegen- der ihn herzlich küsst. Der Doktor spricht mit Melitta- so geht es nicht weiter- sie muss fort, der alte Herr der sie von Jugend kennt- sagt:

Text.

Liebe Frau Melitta- Sie müssen in andere Umgebung. Reisen Sie mit Ihrer Frau Mutter und dem kleinen Paul. Ihr Gatte kommt - wenn die Ferien eintreten Ihnen dann nach-

Melitta sträubt sich- aber Romay und der Doktor überzeugen sie- und der Jubel des kleinen Paul ist gross, als er hört dass er mit Mama reisen soll-

XXXXII. Bild.

An dem Seestrand oder im eleganten Hotel- Park eines Curortes sitzt Frau von Windheim bei ihrer seelisch noch sehr leidenden Tochter Melitta und giebt ihr einen eben angelangten Brief- unweit davon spielt Paul mit der Bonne-- er ruft die Grossmama - Melitta bleibt allein- sie öffnet das Schreiben-

Text.

Meine liebe Melitta! Hoffentlich bekommt Dir der Aufenthalt in der herrlichen Gegend gut und die Ruhe tut Deinen Nerven wohl. Ich bin in Gedanken viel bei Dir und unserem kleinen Paul, küsse ihn von Papa. Für mich kommt eine anstrengende Zeit, die so rasch berühmt gewordene Amata Mayro gastiert bei uns, ich habe in jedem Stück mit ihr zu spielen und freue mich so sehr darauf.-

sie lässt das Blatt sinken- Sehnsucht hat er keine nach ihr- er freut sich zu spielen- sie ruft nervös nach dem Knaben- welcher zu ihr eilt- sie presst ihn an die Brust- der bleibt ihr- der gehört ihr ganz.-----

Lene Becker die kleine Schauspielerin und ehemalige Geliebte bei Ludwig Romays hat in Südamerika ihr Glück gemacht, ~~mit~~ der Truppe mit der sie hinüber ging, gefiel sie so ausserordentlich, dass ihr Name bald ein bekannter wurde und in New-York wohin sie dann ging, wurde sie eine Berühmtheit- sie nannte sich Amata Mayro und nun kommt sie nach Europa um hier Lorbeeren zu pflücken und Romay wieder zu sehen, von dem sie nicht weiss- ob sie ihn liebt oder hasst- zu dem es sie aber mit aller Macht hinzieht. Sie hat es durchgesetzt an dem Hoftheater wo er wirkt ein Gastspiel zu absolvieren, nachdem sie in allen Hauptstädten Europas ihren Ruhm befestigt hatte.- Sie ist überzeugt, dass er sie nicht erkennt, da sie sich in den fünf Jahren von einer unscheinbaren Puppe zu einem herrlichen Schmetterling entfaltet hat.-----

XXXXVIII. Bild.

Beim Intendanten des Hoftheaters . Ein elegantes Zimmer, derselbe plaudert mit Ludwig Romay über das Repertoire- Letzterer spielt mit den auf dem Tisch vor ihm liegenden Bildern- hebt eins mit der Hand und sieht es an- stutzt- man sieht das grosse Bild der früheren Lene Becker, in wundervoller Stellung in Romays Hand! Er erkennt sie nicht- die Schönheit aber frappiert und interessiert ihn- der Intendant lächelt- als er Romay so vertieft in den Anblick des Bildes sieht- er sagt:

Text.

Ein schönes Weib, was, die Amata Mayro, na Sie spielen ja nächste Woche mit ihr. Auch ich bin neugierig auf den "star" von drüben---

Romay lässt das Bild sinken, an wen erinnert ihn bloss das Gesicht? der Diener tritt ein überreicht dem Jntendanten eine Karte:

Amata Mayro

Er lächelt und fragt Romay- ob er sie gleich kennen lernen wollte- Romay zaudert einen Moment, dann bittet er bleiben zu dürfen, der Dieber öffnet die Türe und Lene Becker von nun an nur Amata genannt, tritt ein. Sie ist einfach aber geschmackvoll gekleidet, der Jntendant geht ihr entgegen- will ihr dann Romay vorstellen- aber sie reicht ihm schon die Hand- oh das kann nur Ludwig Romay der grosse Künstler sein! sagt sie! Geschmeichelt küsst er ihre Hand, sie setzen sich und ein Gespräch entspinnt sich- wobei Amata ihren Geist und Temperament zeigt- ihre Augen wirken berückend auf beide Männer- Romay denkt stets, "wem sieht sie nur ähnlich? ". Sie steht dann auf, er bietet ihr seine Begleitung an, welche sie annimmt, sie empfehlen sich Beide. Als sie fort sind, reibt sich der Jntendant vergnügt die Hände- die Beiden werden "volle Häuser "- machen!

XXXXIV. Bild.

.....

Eine Allee entlang geht Romay mit Amata im lebhaften Gespräche-

XXXXV. Bild.

.....

Vor dem Hotel in dem Amata wohnt empfiehlt er sich von ihr- halb schon im Gehen ruft sie ihm zu:

sie hat eine ältere Dienerin- wenn möglich eine "Schwarze"- welche sie von "drüben" mitgebracht hat- diese ruft sie zu sich- sie soll ihre Karten holen- und grinsend zieht dies (Mulattin)? das Kartenspiel aus der Tasche. Die Herrin möge sich setzen und sie breitet die Karten aus- lässt Amata abheben, legt kreuz und quer und wahrsagt'.-:

Text.

Meine schöne Herrin- da- da ist er- der Herzenskönig, und ganz nahe, auch er brennt heiss, seine Gedanken sind hier- oh und die Liebe wird immer grösser, da- er lässt Weib und Kind zurück und fogt Dir---- ! Aber hier, oh weh, was ist das? Das ist Blut- Blut-Deines?- Seines? Jch kann es nicht erkennen- oh sei auf der Hut!----

Amata ist eifrig den Händen ihrer Duenna gefolgt-- ihre Augen leuchten, bei dem Worte "Blut" aber lehnt sie sich bleich zurück- eine Ohnmacht droht ihr- da klopft es- der Kellner meldet Ludwig Romay- die Alte rafft eilig die Karten zusammen- verschwindet - Amata steht auf- bittet den Herrn eintreten zu lassen- sie tritt vor den Spiegel- sie zaubert ein Lächeln auf ihr Gesicht- und Romay steht vor ihr- ihre Augen wurzeln in einander- sie reicht ihm die Hand, er küsst sie, dann noch einmal etwas höher- den nackten Arm- sie bietet ihm Platz an- sie klatscht in die Hände- die Duenna erscheint, verbeugt sich tief- bringt Thee und Gebäck, was sie Alles zierlich herrichtet, Romay interessiert sich für die eigenartige Alte- und als sie draussen ist- erzählt ihm Amata:

Text.

Juanna fanden wir einmal im Süden Halbverhungert auf der Landstrasse- ich nahm sie zu mir und seitdem verlässt sie mich nicht- so liebt sie mich---

Romay küsst ihre Hand. Jeder muss sie lieben!- Sie reicht ihm den Thee- sie sitzt coquett da, man sieht ihre reizenden Füsse und Romay unterliegt immer mehr dem Zauber ihrer persönlichen Erscheinung, dann sprechen sie von Kunst- und da ist der Faden an dem Romay hängen bleibt. Amata ist ganz Nerv- Temperament, sie gerät ins Feuer über Rollenauffassung- sie stellt sich hin spricht Verschiedenes z.B. die Julia und ~~Julia~~ dann erläutert sie die Wahnsinnsscene der Ophelia- Romay ist berauscht- solche unmittelbare Wirkung einer Schauspielerin empfand er noch nie- er gesteht es ihr- sie ist glücklich- er hat angebissen- bald liegt er ganz in ihren Banden. Sie sieht nach der Uhr- es tüt ihr leid, aber sie ist zu einem Souper Heute geladen vom brasilianischen Consul, an den sie empfohlen ist--- er muss also gehen- er empfiehlt sich und fragt an der Türe "Darf ich auch wieder kommen?"- Sie lacht übermütig "So oft Sie wollen"- er geht- Als er fort ist verändert sich ihr Gesicht- O wie sie ihn hasst! Hasst! ? Liebt? Sie wirft sich auf den Divan und bricht in Schluchzen aus- die alte Juana erscheint in der Portiere des Nebenzimmers- und ringt die Hände stumm- sie ahnt Unglück für ihre geliebte Herrin!

IV. Act.

~~~~~

XXXVIII. Bild.

Vor dem Portal des Theaters grosse Zettel kleben draussen, Othello, Gast-
spiel von Amata Mayro als Desdemona, Ludwig Romay Othello- die Menschen
strömen in Schaaren herein. Rudolf von Karger trifft mit Asta von Roden
vor dem Eingange zusammen, begrüßen sich- gehen gemeinsam hinein.----

XXXIX. Bild.

Der Zuschauerraum und die Bühne der Vorhang ist eben nach dem letzten Act

Text.

-- meine freundschaftlichen Gefühle für Dich bleiben stets dieselben, glaube mir teure Melitta. Und nun was Deinen Gatten betrifft, so ist es, als ob er einen neuen genialen Aufschwung genommen hätte. Ich sah ihn heute Abend als Othello mit der Amata Mayro als Desdemona und werde diesen Eindruck nie vergessen. Du sollst Dich lossreißen und zur nächsten Othello Aufführung herkommen, Deinen Mann bewundern und ihn dann überraschen--

er ist unschlüssig- dann couvertiert er doch schnell den Brief und schreibt die Adresse.--

LII. Bild.

.....

Im eleganten chambre separée dicht verschleiert kommt am Arme Romays Amata- der Kellner will ihr ablegen helfen, er duldet es aber nicht, er allein darf sie berühren-- sie ist in verführerischer Toilette- matt und abgespannt was ihr etwas Weiches, Hingebendes giebt- Sie stellt sich vor den Spiegel- der Kellner ist fort- Romay kommt von rückwärts und umfasst sie- sie beugt den Kopf zurück und er küsst sie lange- - dann reisst sie sich los und geht auf die andere Seite- der Kellner kommt discret, serviert- die Beiden sind sehr hungrig und durstig- sie stossen mit dem Champagner an- so lange die Bedienung dauert- lachen sie und unterhalten sich oberflächlich! Nun ist der Kellner fort- sie sind allein, sie haben Cigaretten angesteckt- Amata raucht mit Meisterschaft Rauchwölkchen in die Luft- er nimmt ihr die Cigarette aus dem Munde und wirft sie fort-- sie soll ihn hören- er kniet ihr zu Füßen und sagt ihr:

Text.

Du und ich Amata, werden die Welt erobern! Du verstehst mich,

LIV. Bild.

Bei Amata sie liegt auf dem Ruhebette die Hände hinter dem Kopf verschlungen, neben ihr sitzt der brasilianische Consul ein schöner Mann, mit süd-
ländischem Typus, er macht ihr cavaliermässig den Hof und langweilt sie
eigentlich, da kommt Romay unangemeldet herein- Amata stellt die Herrn ein-
ander vor- der Consul sagt dem Künstler Einiges Schmeichelhafte, was der-
selbe kühl aufnimmt, er beobachtet Amata, er ist eifersüchtig- der Bra-
silianer zuckt die Schultern über den wie er meint aufgeblasenen Schauspie-
ler- empfiehlt sich mit einem Handkuss von Amata, in knapper Verbeugung
von Romay. Als er fort ist- stellt Amata diesen zur Rede- er blamiere sie
durch ein solches Benehmen- er wirft ihr vor, sie habe Etwas mit dem Con-
sul- sie lacht ihn aus- er wird wütend- packt sie am Handgelenk und zerrt
sie in die Knie----- sie betrüge ihn- aber sie solle sich hüten--- sie
bleibt am Boden liegen- schon einmal lag sie so- vor ihm- und vor ihren
starren Augen erscheint ihr das Bild No. 12-wo er sie mit der Peitsche
schlug- es verrint- und sie erhebt sich langsam- nun stürzt er aber zu
ihren Füßen, er bittet und fleht, sie möge ihm verzeihen er liebe sie so
über Alles und- der Gedanke sie könnte Jemand Anderen angehören- bringe
ihm den Wahnsinne nahe- und wirklich in seinen Augen leuchtet ein irrer
Strahl- sein Haar ist verwirrt- Etwas wie Furcht durchrieselt Amata- dann
siegt der Trotz- der Wille zur Rache- sie sagt:

Text.

Du quälst mich mit unbegründeter Eifersucht, während ich frei
bin- Du aber eine geliebte Gattin und ein Kind hast-- ich d
dächte die Rechnung stimmt nicht-----

Oh, sie soll ihn nicht daran erinnern- und werfe Alles von sich Weib
-Kind- Namen- Ehre- nur sie soll sein bleiben- ihm treu- und er umfängt
sie mit Leidenschaft-- da tritt die Duenna ein- es sei Zeit- in die Garde-

in das lange, weiche Schlafkleid, löst das Haar, das in langen Wellen herabflutet- da öffnet sich leise die Türe und Romay Othellos Kopf erscheint und schaut mit glühenden Augen herein- dann tritt er ein- Juanna schreit auf, wie sie ihn erblickt- er bedeutet ihr hinaus zu gehen- widerwillig geht sie- jetzt erblickt Amata ihn erst. Sie lehnt sich unterschlagenen Armen an den Tisch und fragt ihn- was er wolle? Ob sie es nicht ahnt? Eben habe er ihr Gespräch belauscht mit Cassio- also auch mit dem betrügt sie ihn- Sie weist ihn zur Ruhe, bis nach der Vorstellung- er vergisst ganz, dass sie doch noch die letzte Scene zu spielen haben und ihre Kräfte brauchen. Ja. ja. die letzte Scene! sagt er- ganz recht! Aber ehe wir hier herausgehen, schwöre mir, dass Du mich liebst und mir treu bleibst- sie fängt an zu lachen- da- bittet er sie- "Lache doch nicht so- sieh ich opfer Dir Alles- ich- Ludwig Romay bitte um Deine Liebe-- da tritt sie vor ihn hin - dass sie sich Auge in Auge sehen- und sagt voll Hohn:

Text.

Ludwig Romay du grosser Mann bettelst um meine Liebe! O, wie wohl das tut- so bettelte einst ich und Du behandeltest mich wie eine Dirne und schlugst mir mit der Reitpeitsche ins Gesicht! - Ja- sieh mich nur an- Nun ja- ich bin- bin Lene Becke Becker, die kleine Schauspielerin, die Du mit Dir nahmst- und zerbrachst und die jetzt Amata Mayro heisst und sich an Dir rächt- denn ^{weise} ~~weiss~~ es- ich liebe Dich nicht- ich spielte nur mit Dir und werfe Dich fort- jetzt- oder wann ich will.-----

Romay spielt die ganze Scene aus- Entsetzen- Leidenschaft und Gebrochensein-- So hat sich das Sciicksal an ihm erfüllt!- Dann fängt er an zu lachen- Lene Becker, wer hätte das gedacht!- Lass Dich ansehen sagt er- und nimmt ihre Hände- da reisst der Jnspicient die Türe auf- die höchste Zeit- auf die Bühne-- und Romay sagt nur"Komm" zu ihr und sie folgt

sie soll keinen mehr verführen- keiner soll sie besitzen- murmelt er-- !
Es ist so schrecklich dass das Publikum ein Schauder ergreift- Emilia
Jagos Frau soll nun herein kommen, sie erhält kein Stichwort auf ihr Rufen
und die Türe hat Othello doch geschlossen, dagegen sticht Romay noch immer
die Desdemona- vor sich hinmurmelnd. Es dauert zu lange so- dass die Türen
auf der Bühne mit Gewalt aufgerissen werden, Emilia, Jago, Cassio und
die Anderen stürzen herein- als Roma diese erblickt, lässt er das Kissen
los- blickt sie mit entsetzten Augen an- dann duckt er sich- was wollen Sie
~~ist~~ sie Alle von ihm? Cassio stürzt auf das Bett zu- die schöne Amata aber
liegt den Kopf aus dem Bette hängend todt da- wirklich erstickt von Romay.
Als dieser sie todt erblickt- schaudert er- dann stösst er Cassio bei Sei-
Seite- und wirft sich heulend über sie- die Andern kommen herzu- wollen
Romay foertreissen- aber mit rsender Gewalt wirft er alle bei Seite den
Dolch den er aus dem Gürtel zieht, drohend schwingend! Er tötet jeden der
ihn in den Weg tritt- Alle weichen von dem Wahnsinnigen zurück- dann eilt
Romay auf das Bett zu und bohrt sich blitzschnell den Dolch ins eigene
Herz- sterbend umfängt er Amata und fällt langsam am Bette nieder, die
Treppe worauf dasselbe steht herunter und zwar mit dem Kopfe nach unten.--
Die Anderen eilen herzu, zu spät- ~~ist~~ tieferschütterert bleiben sie stehn----
Sollte man auch das Publikum im Zuschauerraum sehen können- so kann das-
selbe die Aufregung der letzten Scene entsprechend teilen. Besonders müss-
ten dann Melitta gebrochen in Rudolfs Armen zu sehen sein!-----